

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, French's Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LXIV

Září / říjen

Number 5

Volume LXIV

September / October

2016

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Ohlasy čtenářů	7
Kronika naší jednoty v Sydney	7
Recenze knihy Madeleine Albright	9
Recenze knihy Hany Gerzaničové	11
Pozvánka na vepřové hody	12
Zábava pro každého	13
Článek MUDr. Holuba ze Semil	15
Hrůzná realita soužití s migranty	16
Genetika muslimů	16
Nová politika vůči Palestincům	18
Připomínka k srpnovému výročí	19
Expert, který ví, co říká...	23
Vyšehradský začátek konce EU	24
Zákon o prokazování majetku	27
Kde je přímá demokracie...	29
Sociální programy ožebračují...	31
Steve Jobs last words	33
Humor	34
Hádkový koutek	35
Kino Ponrepo	36
Letem světem	37
Perly a perličky	39
Několik črtů z mládí doma	42
Z tajů krás české řeči	44

Občané!

Československý stál jest konečně skutkem.
Stali jsme se svobodnými a jest na vás, abyste ukázali, že dovedete žít jako svobodní občané.

Zachovejte důstojný klid při projevech své radosti a nadšení, šetřte v každém případě osobní svobodu a majetek každého. Budte pamětlivi slov Kollárových:

**„Svobody kdo hoden,
svobodu zná vážit každou.“**

Vyčkejte pokynů Národního výboru, představujícího dnes národní vládu.

Na zdar!

V Praze, dne 28. října 1918.

Prof. Dr. J. Deyl, Václav Štěpánek,
Dr. Frant. Soukup, J. Matuší, Al. Simonides
jménem občanstva Pražského.

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

2. 11. 2016

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

těšme se, radujme a veselme se: australské jaro nás opět přivítalo a blíží se každoroční oslava našeho národního českého svátku. Jak se zdá, letošní oslavy tohoto svátku se má zúčastnit i česká dudácká kapela v Austrálii právě hostující. Jak Skotové, tak Češi zdědili hraní na tento nástroj od Keltů – Skotové do dud foukají, Češi je rozdmychují ručně a dudáci mohou tedy i zpívat... Koncem října se také mají konat v naší sokolovně vepřové hody, tentokrát uspořádané kompetentním slovenským kuchařem. Doufejme, že účast na tomto každoročním sokolském podniku bude, jako obvykle, hojná!

Musím se bohužel zmínit i o jedné nepříjemné záležitosti: někdo se nám vloupal do místnosti, v níž přechováváme alkoholické nápoje, a odcizil zboží za několik set dolarů. Zdá se, že jde o tak zvaný "inside job", protože žádný vchod do budovy sokolovny nebyl poškozen. Doufejme, že se nic podobného již nebude opakovat...

Nazdar! *Jan Jelínek*

NAŠE AKCE

Vepřové hody str. 12, **Česko-slovenská zábava** str. 13, **kino Ponrepo** str. 36, **oslava vzniku Československé republiky** str. 33, 36 a 45, **sobotní volejbal** str. 46. **Pravidelné akce** na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$7.40, ročně to je \$44.40 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 7. 2016 do 30. 8. 2016 celkem \$195, fond na údržbu Národního domu \$75. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 7. 2016 do 30. 8. 2016 celkem \$5,196.82, žádné mimořádné.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2016 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2016 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCH'S FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 7. 2016 do 30. 8. 2016:

Sirůček K	\$25	Kratochvilová M	\$50	Hlaváčová H	\$100
Rosta M	\$10	Gerzaničová H	\$70	Škrlik M	\$15

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Ohlasy čtenářů

V minulém vydání Věstníku mě zaujal článek Bořka Šindlera o Václavu Havlovi. Je velmi objektivní. Nicméně mně to připomnělo rok 1995, tedy rok oficiální návštěvy tehdy prezidenta Havla v Austrálii, koncem března toho roku.

První zprávu mám jak se říká z druhé ruky, protože na slavnostním přivítání na letišti jsem nebyla, ale prý se Václav Havel nejdříve rozběhl k Rolling Stones, kteří se tam právě objevili, a teprve potom se nechal oficiálně přivítat.

Ovšem to další již jen z druhé ruky není. Byla jsem generálním konzulátem požádána, abych zorganizovala výstavu našich výtvarníků, právě k poctě pana prezidenta. Nebylo to snadné a musím přiznat, že bez pomoci malířky Nataši Floreanové bych to byla nezvládla. Šlo hlavně o to, aby výstava byla v nějaké známé galerii. Podarilo se nám přemluvit majitele Galerie Barry Stern v Paddingtonu, ale důvod k souhlasu byl právě ten, že výstava bude pro prezidenta Havla a on samozřejmě bude tedy v jeho galerii přítomen a bude mít možnost se s ním setkat.

Výstavy se zúčastnilo 38 našich výtvarníků z celé Austrálie.

Bohužel jsem v lednu musela odletět do Prahy, abych měla ještě možnost rozloučit se s maminkou, která již v kritickém stavu byla v nemocnici pod Petřínem.

Na druhou stranu jsem měla možnost v Praze vyřídit, aby se v jistých časopisech objevila zpráva, že v Sydney se pro Václava Havla připravuje výstava.

Ano, vyřídila jsem to, ale tím méně času jsem měla pobýt s maminkou v nemocnici. Vracela jsem se do Sydney koncem ledna, již po matčině pohřbu.

Nebylo snadné oznámit všem našim výtvarníkům v celé Austrálii, že se mohou výstavy zúčastnit a nebylo potom rozhodně lehké, s pomocí výtvarníků žijících v Sydney, výstavu instalovat.

Pokud zprávy o návštěvě prezidenta Havla, které jsem obdržela, byly pravdivé a já věřím, že byly, měl oficiálně navštívit pouze Sydney a Canberru.

V den otevření výstavy ale Václav Havel odletěl naprosto nečekaně do Melbourne.

Opět mám zprávy jen z druhé ruky. Prý snad někdo z Melbourne napsal do Prahy a žádal o prezidentovu návštěvu. Druhá zpráva byla, že Václav Havel odletěl do Melbourne na koncert Rolling Stones.

Co z toho bylo pravda nevím, ale na výstavu pan prezident nepřišel.

Bylo velmi obtížné to vysvětlit majiteli galerie a dokonce mnozí krajané, kteří na výstavu přišli, když se dozvěděli, že tam pan prezident nebude, tak přímo od vchodu odešli a výstavu si ani neprohlédli.

Jana Reichová Gosford

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (2)

Z pera Bořka Šindlera

V první části našeho procházení se knihou Kroniky naší jednoty v Sydney jsme mimo jiné zaznamenali několik slov bratra kronikáře Kabáta. Vysvítá z nich, že přistupoval ku své funkci sokolského kronikáře s rozvahou a s vědomím důležitosti svého poslání. Nebude rozhodně naškodu vrátit se k jeho úvodnímu oslovení dnes ještě jednou, protože jeho slova jsou slova rozvázného muže vědomého si svého počínání. Ocitujme si zde, co píše v druhém odstavci svého úvodu – alespoň jistou část jeho úvah...

„Je dost a bude dost literatury o historii Sokolstva u nás doma. Ale není a nebude v dohledné době nijakých zpráv o době, kdy my, Češi a Slováci, jsme přišli sem do Austrálie jako političtí uprchlíci, jako “Displaced Persons”. Považuji proto za svoji povinnost kronikáře, který ze zorného úhlu Sokolstva se dívá na život kolem sebe (a opačně – tento život má značný vliv na život sokolské rodiny), vysvětlit budoucím generacím a čtenáři neznalému této doby, jak to tehdy vypadalo. Jen tehdy bude moci pochopit zoufalý boj prvních pionýrů o ustavení a udržení jednoty.“

Když dnes tyto uvážlivé řádky bratra Kabáta pročítám, pokyvují sám sobě hlavou v údivu nad jeho předvídatostí. V době, kdy on ony řádky psal už jako zralý muž a uvědomělý sokol, jsem já sám sice už v Sydney žil, byl jsem ale holobrádkem

a pravděpodobně i větroplachem sotva třicetiletým. Bratra Kabáta si pamatují jako vážného a sečtělého muže, jenž mohl být mým otcem. Avšak pokračujme raději v jeho líčení života tehdejších poměrů československých uprchlíků v Sydney v jeho dalších rádkách. Samozřejmě – Austrálie nebyla sice žádným rájem, skýtala však slušný život ve svobodě... Pokračujme ale raději vlastními slovy bratra Kabáta.

„Členové naší jednoty z devadesáti procent pocházejí z uprchlických táborů v Německu a Itálii. Zbývajících asi deset procent jsou krajané z Indie, Indonésie a jiných koutů světa, kteří nejsou uprchlíky v pravém smyslu slova. Oněch deset procent ve většině případech si přivezlo nebo mohlo přivést sem majetky nebo peníze a těm se hned od počátku žilo lépe než ostatním. Starousedlíků zde v Austrálii je jen nepatrně, a jsou to hlavně Slováci... Uprchlíkům se o zaplacení cesty postarala mezinárodní organizace pro uprchlíky IRO (International Refugee Organization) spolu s australskou federální vládou. Podmínkou však bylo, že každý se zavázal k pracovnímu kontraktu na 2 roky, což prakticky znamenalo, že australská vláda měla právo každého dospělého muže nebo svobodnou či bezdětnou vdanou ženu poslat na práci kamkoliv v celé Austrálii. V Sydney (rozuměj metropolitan area) byly zřízeny tak zvané hostely, kde Novoaustraláné byli ubytováni a stravováni. Pokud jim nebyla přidělena práce zdarma, jakmile začali pracovat, museli platit. V archivu se na několika místech mluví o hostelu Villawood a Bradfield Park. Situace nebyla vcelku tak zlá pro svobodné a bezdětné manžele – ovšem kromě případů, kde byli posláni na práce neodpovídající jejich fyzickým schopnostem: špinavé nebo životu nebezpečné. Muž s evropským universitním diplomem pracoval s krumpáčem a lopatou jako Talián, který se neuměl podepsat...“.

Zde bych rád učinil několik poznámek. Hlavní příčinou neschopnosti získat zaměstnání „bez krumpáče“ byla neznalost angličtiny. Kdo se anglicky dovedl domluvit, ten mohl obyčejně krumpáč odhodit velmi brzy. Bylo tudíž naprosto nutno co nejdříve zdolat znalost angličtiny. To se však mnohým nikdy nepodařilo. Ale ať kdo pracoval třeba i s tím krumpáčem – žil ve svobodě, ve svobodě australské, a to byl pravý poklad pro uprchlíky před bolševickým režimem v Československu tou dobou sverepě uplatňovaným. Leč dejme opět slovu kronikáři:

„Horší to bylo s rodinami. Proto, jak bude čtenář dále číst, až do roku 1957 jednota neměla žactvo a dorost. V Austrálii panoval – a dosud panuje – značný nedostatek bytů. Jakmile otec rodiny byl poslán na práci, manželka a děti byly poslány do tzv. holding centre. Nemohl-li otec najít byt pro rodinu, a to bylo téměř vyloučeno, musel být rád, že má aspoň kam rodinu dát, byť to bylo i 300 až 1000 mil daleko. Zním případ, kde otec byl poslán na Queensland do Cairns a rodina do Cowry v N. S. W. Ovšem živitel rodiny musel za rodinu platit. V noha případech se to dělalo tak, že rodiče dali děti do církevních škol, platili za ně a sami si našli jednotlivou místnost se snídaní, kde žili jako bezdětní manželé. V jiných případech otec koupil parcelu, postavil na ni garáž, a tam přivedl celou rodinu. Poněvadž se rodina značně zatížila finančně, museli oba manželé jít do práce. V roce 1952 federální vláda, chtěj zastavit stoupající inflaci, nařídila všem soukromým i veřejným podnikům omezit práci a propustit značné procento zaměstnanců. Prakticky to byla uměle vyvolaná a řízená hospodářská deprese, kterou odnesli na svých bedrech hlavně Novoaustraláné. Podle soukromých statistik 75 procent Novoaustralánů bylo propuštěno z práce. Hlavní důvod proč tito byli propuštěni snad nebyla antipatie Australánů – kromě některých prokomunistických unií – jako neznalost jazyka a zásady odborových organizací: poslední přijat, první propuštěn...“

Zde opět na pár slovíček. Termín „Novoaustralán“ tehdy používaný, vyšel již dávno z módy – především vlivem teorie „multikulturalismu“. V této souvislosti vzpomínám, že když mě tehdy někdo nazval Novoaustralánem, ohradil jsem se s odpovědí: „I am an old European, not a new Australian!“... Termín „unie“ samozřejmě znamená odbor, odborové hnutí... Pokud jde o přijímání uprchlíků v Evropě na práci v Austrálii, jednou z hlavních podmínek bylo zdraví. Něco ti chybí, zůstaň si v Evropě. Zním konkrétní případ, kdy Australáné přijali jen otce s nezletilou dcerkou, a matka pak mohla následovat až za několik let, když se vyléčila z tuberkulózy. Australáné dovedli být v jistých případech opravdu nelitostní... Nu, spějme dál a dejme opět slovo kronikáři.

„Když čtenář zná tyto okolnosti, snáze pochopí, proč ta věčná fluktuace ve výboru jednoty: skončil dvouletý kontrakt, odjel jinam hledat si práci, a konečně nezaměst-

nanost – neměl ani na dráhu přijet do cvičení nebo do schůze; pochopí, proč konečně ustala v době největší nezaměstnanosti činnost jednoty úplně. Od té doby mnozí členové a činovníci jednoty odjeli do Ameriky nebo se rozběhli po Austrálii“. Zde bych rád podotknul, že v těch poválečných dobách bylo snem naprosté většiny uprchlíků dostat se do USA. Požádali si již v Evropě o visum, leč československá kvóta se uvolňovala jen pomaloučku, jelo se tedy do Austrálie, a když to potom došlo, hurá do Ameriky. V té situaci jsem byl i já – v roce 1955 jsem už ale třetím rokem znovu studoval na universitě v Sydney, a nepoužil jsem tu došlou nabídku. Do Ameriky však tehdy opravdu odjelo mnoho Čechů. Tolik k doplnění slov kronikáře...

„Nedostatek cvičícího členstva měl pak za následek, že výbory jednoty, nemajíce možnost vyvinovat svoji činnost v jednotě a mezi členstvem, obracely svoje zraky směrem nahoru na zakládání okrsku, župy, ač základy jednoty byly ještě na vratkých nohou. Do jisté míry zde měla vliv nejistá situace politická a mezinárodně politická, neboť se nepočítalo s dlouhou dobou exilu. Také nedůvěra řadového členstva k funkcionářům všeho druhu – po špatných zkušenostech z uprchlických táborů a konečně i od konce války do roku odchodu – měla určitý podíl na slabých výsledcích“. Těmi slovy úvod k tomu nejstaršímu dílu kroniky bratra Kabáta končí. Následuje pak již jenom na poslední stránce podpis „Hugo Miroslav Kabát kronikář“ a pak zcela dole poznámka „Tož začněme:“ – ano, s dvojtečkou. Trochu mě mate ta zajímavost, že text tohoto celého úvodu jakoby byl psán jinou rukou než ten podpis a ta konečná poznámka. Což o podpis by ani tolik nešlo – ale mate mě především ten nápadný rozdíl v rukopisu textu a té poznámky „Tož začněme:“ Nejsem grafologem, ale ta různost písma je velmi nápadná. I laikovi.

Nu, bratr Kabát ten uvedený text opatřil svým podpisem – nezbývá tudíž než dále do této věci skutečného data vzniku napsání nevrátat. Jinou pozoruhodností je i to, že tento úvod bratra kronikáře není opatřen datem. Je však zcela zřejmo, že byl napsán sice v letech padesátých minulého století, leč však až několik let po založení sokolské jednoty v Sydney. Ze slov bratra kronikáře ovšem vyplývá, že již před jeho psaním úvodu existovala ještě starší kronika naší jednoty. Je i zmínka o „archivu“ – a kdo ví, třeba se jak ta nejstarší kronika tak ten „archiv“ někde v knihovně vynoří na povrch sokolského bádání.

Úvodní slova bratra Kabáta, pokud to mohu jako pamětník posoudit, skutečně zcela živě a pravdivě líčí poměry v Sydney v padesátých letech. Austrálie tehdy z Evropy dopravovala statisíce nových usedlíků/osazenců. My Češi jsme ale zdejší pobyt pokládali jen za dočasnost – jen za součást exilu, nikoli za emigraci za lepším kusem chleba. Potíže? Ovšemže byly jisté potíže, ale ve srovnání s tím co by nás bývalo čekalo doma za panování bolševiků, nebo dokonce ve srovnávání s úděly zajatců v německých koncentračních či dokonce vyhlazovacích táborech, byl pobyt v Austrálii hotovým eldorádem. Austrálie se – přes veškeru kritiku – chovala kavalírsky a velkoryse. Ty dvouleté pracovní kontrakty bylo lze snadno obcházet a australské úřady dovedly přimhouřit oko, kde to jen šlo... Není snad třeba podtrhnout, že „multikulturalismus“ tehdy ještě dávno neexistoval, a Australané očekávali, že všichni příchozí co nejrychleji přijmou australskou řeč a mravy.

Tak či tak, sokolská jednota v Sydney byla ustavena, a teď vzhůru do dalších stránek té nově objevené Kroniky!

PRAGUE WINTER

Recenze knihy *Madeleine Albright*

Bořek Šindler

Pakliže to někdo z našich lidí kdy na mezinárodním poli dotáhnul opravdu nejdále, byla to žena, a byla to beze sporu právě autorka této poutavé vzpomínky na svůj pohnutý život. Byl to život dobrodružky? Neřekl bych, že jím byl. Však on ještě ale trvá, a kdoví jak dobrodružně skončí! Byl to však dosud život zajímavý a nechudý na vzrušení. Protože dosíci mety ministryně nejmocnějšího státu světa není žádnou hříčkou nebo hračkou. Madlenka Korbellová to až do těch výšin skutečně závratných došplhala, a závratí dosud netrpěla. Jistěže, dnes je jí dopřáváno postávat stranou a soudit tak i onak, a některé ze svých uvážlivých soudů ona právě uměla mistrně sdělit s čtenáři v této své uveřejněné knize.

Narodila se v ještě tehdy svobodné a poklidné Praze československo-masarykovského ražení v květnu roku 1937, a protože se jejím rodičům podařilo včas uniknout spárům Hitlerových řešitelů rasových problémů, nepotkal ji smutný osud mnoha jiných členů její v Evropě zhoubně pronásledované rodiny. Ona s rodiči unikla nejprve do Anglie, avšak nakonec – po kratším poválečném intermezzu – zakotvila ve Spojených Státech. Tam se Madlenka Korbelová vyšvihla na nejvyšší metu, na jakou se ve světě kdy kde kdo z Čechů mohl vůbec vyšvihnout – a nebude nijakým přehnaným tvrzením označit ji za dosud nejúspěšnější dceru Prahy všech časů a věků, snad i včetně Karla IV. Kněžna Libuše je osobností bájnou. Madeleine Albright dosud mezi námi smrtelníky dýchá a žije. Pokud vykonávala onen vysoký úřad ministryně zahraničních věcí první velmoci světa, o jejím původu nebývalo mnoho řečí... Ba nebylo ve všeobecné znalosti mnoho o jejím středoevropském původu. Její kniha zde recenzovaná však odhaluje oponu i z těch dosud neznámých koutů jejího úspěšného života.

Hned na prvních stránkách se dočítáme: "...From my parents I had received a priceless inheritance – a set of deeply held convictions regarding liberty, individual rights, and the rule of law... All my life I had believed in the virtues of democratic government, the need to stand up to evil, and the age-old motto of the Czech people „Pravda vítězí...“". Toto přiznání se k Masarykovu heslu je opravdovým pokladem pro všechny nás Čechy a skýtá podstatný důkaz o její zděděné českosti. Protože tato vzácná kniha vzpomínek ve světě dosud nejproslulejší Češky objímá plných 467 stránek, není přirozeně možno dotknout se zde více než několika z jejich tam uvedených reminiscencí. Lze však napovědět, že celé toto její dílo je nesené duchem přátelství a přátelských vzpomínek k jejímu českému rodišti. V závěrečné kapitole pod titulem "Acknowledgments" nám autorka sděluje: "Except for my memoirs... this has been my most personal book, one that I both needed to write and almost feared to attempt because of the feelings it would set loose..." Slova závažná a bezpochyby velmi upřímně míněná.

Není snad tématu, k němuž by se byla Madeleine Albrightová ve své knize vzpomínek nevyjádřila. Její rozhled po světové politické šachovnici ji dovoluje posuzovat veškerá politická dění po celém prostoru naší planety, a vyjadřovat se k nim s moudrostí uvážlivé pozorovatelky. Tematické pole jejich vzpomínek se rozkládá v požehnané šíři, a není tudíž nijak snadno mezi nimi vybírat. Avšak přece jen se zde dotkneme několika kritických bodů, jež i naše proslavená autorka pokládá za důležité. Jedním z nich je ostudná mnichovská zrada, kde byl Čechům uštědřen políček, na nějž nesmějí nikdy zapomenout. Dále jejich konečné vtažení do sféry Sovětů, a v neposlední řadě smrt Jana Masaryka.

V době mnichovské konference, v době evropského babího léta, byla Madlenka Korbelová ještě jen sotva dvouroční holčičkou, a o zradě své rodné země nemůže tudíž hovořit z vlastních vzpomínek. Nicméně svoji kapitolu pojednávající o smutných mnichovských událostech zakončuje těmito výmluvnými větami: "In churches and synagogues throughout Czechoslovakia prayers were offered in the name of Wenceslas (by Catholics), Hus (by Protestants) and Moses the deliverer (by Jews). To no avail. German troops crossed into northern Bohemia at 2 p.m. on the first day of October 1938"... Pokud jde o vtažení Československa do zájmové sféry Sovětů, všimněme si těchto autorčinych řádků na str. 325: "...As early as the 1943 Tehran conference, it was understood by the allied leadership that the Soviets would be responsible for securing Central Europe, including Czechoslovakia. Military planning was done on that basis. The Americans had no objections to this, and neither, at the time – did the British..." Kdo by ještě dnes dovedl pochybovat o tom, že země Čechů zůstane i nadále především předmětem mezinárodních licitací? Tak se neptá Albrightová, ta otázka padla zde na jazyk mně... Ve věci dosud nedořešeného způsobu skonu Jana Masaryka, poskytuje autorka čtenářům názor zajímavý pro svou jednoduchou logiku. Prosazuje totiž mínění, že on nespáchal sebevraždu – protože by svůj život velmi pravděpodobně ukončil ranou z revolveru: rychle a účinně.

V poslední části tohoto autorčina objemného díla nalézáme i několik přehledných vysvětlivek týkajících se české historie a českých záležitostí všeobecně, což zajisté poskytuje vzácnou pomůcku čtenáři v oněch věcech nesběhlému. Nebudíž však nijakých pochyb – tato kniha vzpomínek proslavené autorky si zasluhuje naši

zvláštní pozornosti a dokonalé úcty, a též i čestného místa v české knihovně, a to i v době elektronických zázraků. Končil bych s opravdovým potěšením a s uznáním, že pročitat literární dílo tohoto druhu z pera této vzácné autorky je nelíčeným čtenářským požitekem.

Na jedné z předních stránek čteme toto věnování: “To those who did not survive but taught us how to live and why”. Nemohu nepřiznat, že se mi nepodařilo dovtípit se, proč nese kniha titul “Prague Winter”.

K prvnímu vydání této publikace došlo v roce 2012 v nakladatelství Harper Collins Publishers v New Yorku.

POŽEHNANÁ ÚRODA TVORBY HANY HONSOVÉ

Recenze knihy *Hany Gerzaničové-Honsové*

Bořek Šindler

Měl jsem snad napsat, že jde o tvorbu Hany Gerzaničové. Leč znám ji jako někdejší sousedku zde v Sydney pod jménem Honsová. Takže Honsová, později Gerzaničová, narozená v Plzni jako Šlaufová. Nemůže být prostě omylu. Nuže, naše dnes opět v Plzni zakotvená básnířka je básnířkou nadmíru plodnou. Jen otevřít zde v Sydney poštovní schránku, a ona tam již na vás čeká nová sbírka jejich plodů v řeči vázané. Ba i v řeči nevázané. Rozumějme si však dobře, jde o jazyk nevázaný toliko co do veršů/neveršů.

Takže tu přede mnou opět leží knížečka děl naší plzeňské tvůrkyně pod titulem „Ve jménu milosrdenství“ – “In the name of mercy”. Tedy nejen vytvořená vázaně i pouhou prosou, leč jak česky tak i v jazyce anglickém. Neptejte se proč, jak a co – je tomu jednoduše tak a nejinak – a titul je dokreslen poznámkou „Svatý rok milosrdenství 2015-2016“ – “The Holy Year of Mercy 2015-2016”. Ano, opravdu, tak a nejinak, V úvodu je podáno vysvětlení v obou jazycích. Podstatná část českého textu nám napovídá: „Následující stránky o milosrdenství byly vytvořeny z iniciativy Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského a komtura komendy Chev. Václava Voříška. Sám náš Řád je pro nás vlastně základním kamenem budovy milosrdenství, s tímto posláním vznikl a v tomto duchu pokračuje stále i v době současné“. Tolik podává naše básnířka na vysvětlenou. Já bych snad jen dodal, že zkratka Chev. značí Chevalier. Nuže prosím. K doplnění však také náleží celá velká řada obrazů, a nejen obrazů „svatých“. Nalézáme i fotografii Alberta Schweitzera, fotografii Blahoslaveného Karla I. Habsburského, císaře rakouského, krále uherského a českého. Ba navíc i snímek Zity Bourbonso-Parmské s manželem Karlem I., oním rakouským císařem. Last but not least – usmívá se na nás z velmi zdařilé fotografie i papež sv. Jan Pavel II. Tolik o nebásnickém a „nevázaném“ vybavení této podivuhodné sbírky myšlenek. Jen snad ještě přece jen dodatek o tom, že text je doprovázen i mnoha jinými vyobrazeními. Čili v kostce: řeč vázaná i nevázaná, jazyk český i anglický, fotografie i jiná vyobrazení – znaje však čistou a neposkvrněnou mysl autorky, ani se neodvažují ohánět se na tomto místě ošuntělým označením všehochuť. Ne, pouhá všehochuť to zajiště není.

Neptejte se mě však, jak já oceňuji v oné sbírce uveřejněné texty. Necítím se totiž povolán ony texty oceňovat. Cítíte se snad vy, milí čtenáři, povoláni ocenit báseň pod titulem „Řád svatého Lazara“ – “The Order of St. Lazarus”? Ve versi české i anglické? Nebo co napsat v sokolském časopise o básni nazvané Blahoslavený Karel I. Habsburský? Pod neveršovaným textem Odpuštění ovšem nalézáme tato vzácná slova – „Snažme se odpustit a svět bude krásnější“ – “Let us try to become forgiving to make the world a nice place to live”. Na vysvětlenou? Na usmířenou?

A přece. Ovšemže – a přece. Uvažme, že sbírka nese titul „Ve jménu milosrdenství“. Zamysleme se nad oním titulem a poděkujme tomu, komu díky vpravdě náleží za šlechtný úmysl a velkorysost vnuknutou naší dříve sydneyké, a nyní opět plzeňské krajanice: prosbu za odpuštění a milosrdenství. Nu, snad ti naši sokolští svatí porozumí, že i v sokolském slabikáři zbylo místečko pro necvičná témata...

Come & join us for
Amazing PORK FEAST
EVENING & Disco
on Saturday night
29.10.2016 6:00pm

Address: The Sokol Sports Centre
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest.

INTRODUCING talented NEW CHEF Štefan who is going to make a superb, traditional delicacies that only he can do!

ENTRY:

100 g Baked sausages with rye/sourdough bread Price 8.00

MAIN MEAL:

200g Pork gulash with traditional dumplings Price 18.00
200g Pork gulash with fresh bread slices Price 16.00
200g Roast Pork with sauerkraut and dumplings Price 20.00
300g Farmer's plate - bratwurst/klobasa mix, gypsi porkneck slices,
pork chops with cabbage salad/čalamáda and bread Price 25,00

Childrens Menu:

2 pieces of steamed dumplings with plum fillings with cocoa and butter & sugar. Price 12.00

Desert:

Traditional cakes, tea, coffee available also.
Perhaps a salty suprise with beer available too.

Our friends,

You can order meals ahead at: chefstefan777@hotmail.com

We would appreciate if you leave your name, pick your meal QTY and name of the meal.)

Payment send to:
Johnson Andrea
BSB: 012-301
Acc. no. 2231-86711

Looking forward seeing you there,
Štefan & Friends

Usual Orders for Traditional Sausages, Bratwurst, Blood sausages, Knackwurst, Brawn/Tlačinky/Pressed meat, frankfurts.

Please email to: petevasyd@hotmail.com (For Sausages etc. use KG for Qty.)

Order NO LATER THAN 26.10.2016!

Prices will be emailed to you on the day of your order.

BSB 112 879 Acc.No. 108349087

See you all at 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Česko – Slovenská zábava pro každého

Kdy: sobota 05. 11. 2016

*Kde: SOKOL SYDNEY LTD.
16 Grattan Crescent, French's Forrest,
NSW 2086*

*Program: Sportovní turnaje o ceny
Anebo se můžete přijít jen pobavit*

Dopolední turnaj v **nohejbale** 9.00 am (družstva po 3 lidech)
Odpolední turnaj ve **volejbale** cca 1.00 pm (smíšená družstva 6 lidí – týmy je možné poskládat až na místě)

Občerstvení: Po celý den i noc občerstvení a točené pivo pro každého

Jídla jak od maminky:

*Guláš s houskovým knedlíkem
Řízeček s bramborovým salátem
Smažený sýr
Párky, chlebíčky a jiná jídla*

*Pivo – točené: **Velkopopovický Kozel***

*Lahvová piva
Nealkoholické nápoje rozlévané i lahvové
Káva, čaj, zákusky a nebudou chybět ani věnečky*

Po celý den vás rádi a s úsměvem obsloužíme.

Celý odpolední, večerní a noční program bude doprovázet hudba. Bude hrát country muzika. Taneční parket bude také připraven.

Kontakt

Registrace na stránce www.facebook.com Česko – Slovenská sportovní pohoda.
Případně důležité dotazy na tel. Vašek Novák 0411 984 469; Jarda Krejčík 0407 940 570; Honza Hechtberger 0415 522 516

Dopravní spojení

Nic moc. Nejlepší je domluvit se s někým autem (26min ze city).
Případně z Wynyard Station autobusy L90 a 280 (59min) a rovněž autobus číslo 169.
A samozřejmě s sebou pozvěte i vaše kamarády a známé. :)

DĚTSKÝ DEN V SOKOLE

Opravdu přiostruje. Islámský stát už podřezává svoje oběti na jatkách a pořizuje o tom filmové záběry a lucemburský ministr zahraničí Jean Asselborn vyhazuje Maďarsko z unie. Islámský stát není stát, je to ideově motivovaná gangsterská organizace. Lucemburské velkovévodství také není stát, je to institucionalizovaný daňový podvod krytý vnějšími atributy státu.

Daeš vykonává teror brachiální, Lucembursko finanční. Od ministra Asselborna je to opravdu velkoryse státnický počin, takto vystoupit v předvečer summitu unie. Na něm se má řešit, co s unií dál, když dosavadní unijní politika vedla k odchodu Velké Británie, státu s pětadesáti miliony obyvatel, s nejsilnější armádou kontinentu a po Německu druhé nejsilnější ekonomiky Evropy. Na to měl následovat pokorný odchod předáků, kteří to zavinili. Nestalo se tak. Viníci na svých místech sedí dál a řeční. Místo odchodu dokonce jejich arogance vzrostla. Pan Asselborn je toho důkazem.

Měl by zpytovat, kdo vlastně je víc Evropa. Je to Lucembursko, státní kuriozita trpěná jen proto, že skrze její bankovní ústavy tečou nekontrolovatelné penězovody, anebo je to Maďarsko, země s hlubokými historickými kořeny, ještě před sto lety součást velmoci, provinilá tím – v očích pana Asselborna – že navazuje na historickou úlohu obrany Evropy vůči východnímu tlaku?

Opravdu se panu Asselbornovi podařilo přilít olej do ohně. Je to skoro patnáct let, kdy tehdejší francouzský prezident Chirac přisoudil – tehdy – východoevropským aplikantům o vstup do unie právo mlčet. No a vida, východoevropské státy nemlčí, východoevropské státy dávají tón společné unijní politice, kterou unie postupně přebírá. Už se nemluví o kvótách, už je na pořadu dne ochrana Schengenu. Těm důvtipnějším už je jasné, že to bez plotů nepůjde, a že i na ozbrojené síly dojde.

Zato panu Asselbornovi se zdá, že stále ještě plujeme na nějakém duhovém obláčku a z něho volá – vyhod'te je.

Bude to zajímavý summit.

Článek od MUDr. Holuba ze Semil

Z Internetu

Děs a hrůza, co nás čeká... Holt biologie má své zákonitosti! Rád bych se vrátil k jednomu staršímu článku, který jsem napsal na základě svých zkušeností z Afriky. Bohužel se ukazuje, že jsem měl plnou pravdu: zdravotní stav imigrantů nikdo nekontroluje a pouští je sem se vším co v sobě přináší. Jejich děti se mohou ve škole potkávat s našimi dětmi, které na jejich nemocní parazity nemají protilátky a jsou tedy daleko snáz náchylné podlehnout nákaze. Sobotkova vláda prohlásila, že sem bude brát dobrovolně "utečence" z Afriky, ale už neřekla, kdo zaplatí jejich vyšetření a případné léčení pohlavních chorob, otevřené TBC, chlamydií, améb, schistosomas, dysenterii, plicních chorob a především AIDS. Není už na čase se vlády zeptat, jak to chtějí řešit a za čí peníze? Komu poslouží epidemie v Evropě? Americkým farmaceutickým koncernům? Dárečky, které nám vezou imigranti z Afriky... Zatímco diskuze o bezpečnostních rizicích plynoucích z vlny imigrantů pro náš stát se pomalu a obezřetně (hlavně nikoho nenaštvat) rozbíhá, druhé a neméně hroživé riziko je opomíjeno. Pracoval jsem na zdravotnickém projektu v hraniční oblasti mezi Zambií a Angolou a měl jsem možnost seznámit se s pravdivými statistikami zdravotního stavu obyvatel. Průměrná délka života v oblasti je 32 let! Samozřejmě mluvím o přirozených, nikoliv násilných úmrtích. Hlavním zabijákem je malárie, dále pak AIDS, plicní choroby (TBC apod.), dysenterie, pohlavní choroby a především jejich libovolné kombinace. Když k tomu připočtu rozsáhlou sbírku nejrůznějších mikro a makroparazitů (endo i exo), které si sebou imigranti přivážejí, má se naše zubožené zdravotnictví opravdu na co těšit. Obávám se, že v celé zemi nebude dost více PETlahví na to, aby zaplatily léčbu nejenom migrantů, ale především až se tyto nemoci začnou přenášet i na naše lidi, kteří navíc proti většině z nich nemají protilátky. Co tedy dělá naše vláda, aby ochránila svůj národ, ze kterého se má tak dobře? Co dělá naše slavná poslanecká sněmovna a senát? Povím vám to: - nedělají nic, protože nikdo z nich vůbec nechápe, o co se jedná, že to, co se vytrvale blíží, je srovnatelné s následnými efekty výbuchu jaderné pumy, způsobující pomalé

a postupné vymírání obyvatelstva. Jediná SPD má program, který skýtá řadu opatření na ochranu obyvatelstva před importem epidemií. Je to především velice striktní imigrační politika, protože když omezíme pohyb nežádoucích osob přes naše hranice, omezíme možnosti nákazy např. vody bakteriemi nebo parazity ze stolice. Je ale nezbytný aktivní přístup našich bezpečnostních složek. Tlačte na své poslance a místní politiky, jak chtějí chránit zdraví ve svých oblastech.

Dortmund: Hruzná realita soužití s migranty

29. 04. 16

Text naší krajanek Heleny žijící v Dortmundu, který přišel na redakční e-mail.

U nás v Dortmundu máme od září 2015 72 000 migrantů. Většinou muži do 35 let. Od ledna přišlo 35 rodin s dětmi. Ty ženy, co loni rodily, jsou zase těhotné.

Výkaly migrantů jsou všude. První měsíc močili i u radnice. 40 chlapů šlo městem. Někteří si stáhli kalhoty a vykonávali svou potřebu uprostřed města. Odpadky hází zásadně na zem. Chodí na červenou. I když jim bylo vysvětleno, na co je semafor, neustále ho ignorují.

Plivou na zem i v metru, ve vagoncích a je jim jedno, že někomu plivou na boty. **Nemají základní hygienické návyky a zřejmě ani své chování nehodlají změnit.** Jsou hluční, špinaví, smrdí. Obtěžují ženy. Jsou drzejší ze dne na den. V obchodech kradou a jsou přesvědčeni, že budou mít vše zdarma do konce svého života.

Večer nikdo nevychází ven. Ženy již večer nepracují. Děti také samotné nikam nechodí. Lidé zde bojkotují i návštěvy bazénu. Migrantí tady pobíhají s různými nemocemi: se syfilis, svrabem, žloutenkou a tuberkulózou.

Tohle se bude dít i v Čechách, když se tam teď chystá stále větší množství ilegálních migrantů. **Máte se na co těšit. Není to zvládnutelné. Je to katastrofální situace.** A jediná záchrana je, nepouštět migranty do České republiky.

GENETIKA muslimů...

Z Internetu

Dr. Nicolai Sennels je dánský psycholog, který dělal rozsáhlý výzkum na málo známý problém v muslimském světě. Katastrofální výsledky muslimské příbuzenské plemenitby přinesla manželství mezi blízkými sestřenicemi a bratřenci. Tato praxe, která byla zakázána v židovsko-křesťanské tradici už od dob Mojžíše, avšak schválena Muhammadem, probíhá v Muslimském světě již po 50 generací (1400 let).

Praxe příbuzenské plemenitby nikdy nezmizí v muslimském světě, protože Mohamed je konečný příklad a jediná autorita ve všech záležitostech života, včetně manželství.

Masivní inbreeding (pokolení zrozené z rodičů blízkce příbuzných) v muslimské kultuře mohl snadno způsobit prakticky nevratné poškození muslimského genofondu,

včetně rozsáhlé škody na jejich **inteligenci, duševním a tělesném zdraví**. Podle Sennelse, téměř polovina všech muslimů na světě jsou **inbrední**.

(**Inbred** znamená křížení mezi příbuznými jedinci)

V Pákistánu se blíží 70%.

I v Anglii, více než polovina pákistánských přistěhovalců nese tento problém.

V Dánsku je počet inbredních pákistánských imigrantů kolem 40%.

Čísla jsou stejně zničující v jiných důležitých muslimských zemích:

67% v Saúdské Arábii

64% v Jordánsku a Kuvajtu

63% v Súdánu

60% v Iráku

A 54% ve Spojených arabských emirátech a Kataru

Podle BBC je odůvodněno, že u britské pákistánské rodiny je více než 13 krát vyšší pravděpodobnost, že děti mají **recesivní genetické** poruchy. I když Pákistánci mají 3% podíl dětí narozených ve Velké Británii, 33% z nich má genetické vrozené vady.

Riziko toho, co se nazývá autosomatické recesivní poruchy, jako je cystická fibróza a spinální muskulární atrofie je u Pákistánců 18 krát vyšší a riziko úmrtí způsobených vrozenými vadami je 10 krát vyšší.

K dalším negativním důsledkům příbuzenské plemenitby patří dvojnásobné riziko mrtvě narozených dětí a o 50% větší možnost, že dítě zemře při porodu.

Snížená intelektuální kapacita je další zničující důsledek muslimských příbuzenských manželství. Podle Dr. Sennelse výzkum ukazuje, že děti z příbuzenských manželství ztrácejí 10-16 bodů z jejich IQ a že se sociální schopnosti u nich vyvíjejí mnohem pomaleji.

Riziko vzniku IQ nižší než 70 (hranice normality/debility), oficiální vymezení, aby bylo děcko hodnoceno jako „retardovaný – opožděný“, se zvýší o udivujících 400% u dětí z těchto manželství. (Podobné účinky byly pozorovány u Faraonských dynastií ve starověkém Egyptě a u britské královské rodiny, kde inbreeding byla normou pro delší časové období.) (pozn. BMK a co Habsburkové a jejich rodové melancholie a šílenství?) V Dánsku, nezápádní (BMK: velmi korektní termín!) přistěhovalci mají více než 300% vyšší pravděpodobnost selhání testu inteligence požadované pro vstup do dánské armády.

Dr. Sennels říká, že „schopnost používat a produkovat znalosti a abstraktní myšlení je prostě nižší v islámském světě“. Poukazuje na to, že arabský svět překládá jen 330 knih každý rok, asi 20% toho, co překládá jen samotné Řecko.... V posledních **1200 letech** islámu pouhých 100,000 knih bylo přeloženo do arabštiny, přibližně totéž, co Španělsko produkuje v **jednom roce**.

Sedm z 10 Turků údajně nikdy nečetlo nějakou knihu.

Dr. Sennels upozorňuje na úskalí pro muslimy, kteří se snaží uspět na Západě. **„Nižší IQ, spolu s náboženstvím, které nepřipouští kritické myšlení, určité vytváří téměř nepřekonatelné překážky pro mnoho muslimů, pro úspěch v naší pokročilé společnosti.“**

Pouze devět muslimů získalo Nobelovu cenu, pět z toho **„cenu míru“**. Podle časopisu Nature, všechny muslimské země produkují pouze 10% světového průměru, pokud jde o vědecký výzkum (měřeno články na milion obyvatel). V Dánsku, (Dr. Sennelsově rodné zemi), jsou muslimské děti nadměrně zastoupeny v požadavcích na **speciální potřeby**. Jedna třetina (33%) rozpočtu na dánské školy je spotřebována požadavky na speciální vzdělávání a 51% až 70% retardovaných dětí s tělesným postižením v Kodani jsou děti imigrantů.

Jejich schopnost učit se je stejně výrazně ovlivněna. Studie ukázala, že 64% dětí školního věku s arabskými rodiči je stále negramotných po 10 letech v dánském vzdělávacím systému. Přistěhovaleckých dětí, které nedokončí střední školu v Dánsku, je dvakrát větší počet, než dětí zde narozených. Podobně je to s duševním onemocněním. Čím blíže je krev rodičů příbuzná, tím vyšší je riziko schizofrenní nemoci, rovněž tak klinické šílenství. Více než 40% pacientů na oddělení pro klinicky silně zločince v Dánsku jsou imigranti.

Dr. Sennels uzavírá:

„Není pochyb o tom, že mezi muslimy široce rozšířená tradice úzce příbuzenských sňatků poškodila jejich genofond. Vzhledem k tomu, že muslimská náboženská víra zakazuje sňatky s nemuslimy a tím brání přidávání čerstvého genetického materiálu do jejich populace, genetické škody na jejich genofondu jsou obrovské. Jejich Prorok před 1400 lety zavedl tuto škodlivou tradici, s přímými i nepřímými společenskými a lidskými důsledky.“

Sečteno a podtrženo: Islám není pouhou neškodnou a morálně ekvivalentní alternativou k židovsko-křesťanským tradicím.

Dr. Sennels poukazuje, že první a největší obětí islámu jsou muslimové. Jednoduše, křesťanský soucit s muslimy, zdravý selský rozum a touha chránit západní civilizaci před drancováním islámem diktuje **rozhodný odpor proti šíření této temné a nebezpečné ideologie, která není jen náboženstvím.**

Tuto tvrdou realitu je třeba brát v úvahu při vytváření veřejné politiky zabývající se imigrací z muslimských zemí.

Nová politika „cukru a biče“ vůči Palestincům

20. 8. 2016

www.rozhlas.cz/plus Gita Zbavitelová

Po třech měsících ve funkci představil izraelský ministr obrany Avigdor Liberman své první nové opatření – v rámci boje proti terorismu zavádí novou vládní politiku vůči Palestincům na Západním břehu Jordánu. Vychází z modelu „cukr a bič“: Izrael chce odměňovat rodiny, vesnice i celé oblasti, odkud nepocházejí pachatelé teroristických útoků, a naopak trestat ty, které je produkují. Podle Libermana se tak bude lépe dařit Palestincům, kteří si přejí žít s Izraelem v míru, zatímco ti, kdo zvolí terorismus, budou mít nelehký život a s nimi i jejich rodiny.

Kromě této nové strategie Izrael posílí dialog s palestinskou veřejností zřízením internetové stránky v arabštině, kterou bude provozovat armádní Sekce pro koordinaci vládní činnosti na palestinských územích. Třetí součástí nové politiky bude přímá komunikace s vlivnými palestinskými osobnostmi bez předchozího souhlasu předsedy samosprávy Mahmúda Abbáse.

Liberman předvedl veřejnosti mapu, která rozděluje Západní břeh na dvě části – na menší území jižně od Hebronu, odkud pochází nejvíc útočníků, a větší severnější, kde se vyskytují vzácněji anebo vůbec. Odměňování má mít především ekonomický charakter. Už v nejbližší době se dočká „odměny“ patnáct vesnic – Izrael v nich postaví nemocnici, mateřské školky či fotbalová hřiště, západně od Nábulusu vyroste průmyslová zóna a z Jericha až k řece Jordán povede „hospodářský koridor“, který bude financovat japonská vláda. Zlepší se také podmínky na kontrolních stanovištích.

Naopak v „teroristických“ oblastech armáda vystupňuje represe a demolice domů pachatelů útoků a posílí zatýkání, razie v domech teroristů i konfiskace majetku. Bude rušit povolení členů rodin útočníků k práci v Izraeli, ale i VIP karty těm palestinským představitelům, kteří podněcují k násilí. Rovněž zesílí prohlídky automobilů na silnicích a bude důsledněji ničit nezákonně postavené domy. Nepůjde o žádná nově zavedená opatření, ale o důslednější uplatňování stávajících zákonů, uvedl Liberman.

Zdůraznil také, že plán připravil ve spolupráci s nejvyššími představiteli armády a zpravodajských služeb. Ti už dlouho navrhovali vstřícná gesta, která by podle nich mohla utlumit vlnu násilností. I když jich v posledních týdnech znatelně ubylo a poslední oběť zahynula začátkem července, útoky jednotlivců nožem, automobilem nebo střelnou zbraní si od loňského září vyžádaly životy čtyřiceti Izraelců a cizinců a přes 500 dalších bylo zraněno.

Zásadní součástí Libermanova plánu tvoří přímá jednání s vlivnými Palestinci, zejména z akademických a hospodářských kruhů, bez souhlasu Mahmúda Abbáse. Ten vládne samosprávě železnou rukou a všechno podstatné musí napřed schválit. Izrael chce svým obcházením oslabit jeho moc za to, že Abbás zatvrzele odmítá jednat o míru i jen se setkat s izraelskými nejvyššími politiky. V červnu zavrhl schůzku

s prezidentem Reuvenem Rivlinem, kterou chtěla zprostředkovat Evropská unie, a nedávno zamítl nabídku amerického ministra zahraničí Johna Kerryho na setkání s premiérem Benjaminem Netanyahuem.

Celý projekt má v příštích dvou letech stát Izrael 400 milionů šekelů, zhruba dvě a půl miliardy korun.

Libermanův plán ovšem narazí na řadu překážek. Palestinská společnost je následkem podněcování samosprávy značně zradikalizovaná. Každý Palestinec, který by dal veřejně najevo ochotu ke spolupráci s Izraelem, bude okamžitě označen za kolaboranta a vystaven násilí. Málokdo také bude chtít riskovat Abbásův hněv a odplatu, kdyby komunikoval s Izraelci bez jeho svolení. Zesílené represe a odvety vůči pachatelům útoků a jejich rodinám mohou vést k ještě větší nenávisti a radikalizaci, zatímco oslabování moci Abbáse zase k anarchii a chaosu. Demolice nezákonných staveb si vyslouží ostrou kritiku Evropské unie, která ilegální výstavbu financuje a tvrdí, že její ničení „porušuje mezinárodní právo“. EU bude odsuzovat i demolice domů teroristů, protože jí připadají „kontraproduktivní“.

Libermanův návrh je však prvním konkrétním krokem po dlouhém období bez hmatatelných změn, kdy neprobíhají mírová jednání a Palestinci mají pocit, že jejich život se nezlepšuje. Teprve se však ukáže, jestli nový plán přesvědčí alespoň některé z nich, že teroristickými útoky vlastní stát nezískají.

Připomínka pamětníkova k srpnovému výročí

19. 8. 2016

Neviditelný pes *Luděk Frýbort*

O osud svého národa se bojím, bojím, bojím! (dr. Karel Kramář k uzavření smlouvy o přátelství a spolupráci s SSSR r. 1936)

Obracím kalendář a podívejme se, už se zase blíží výročí onoho dne, jehož význam netřeba našinci s trochu delší pamětí obšírně vysvětlovat. Ale napsal jsem pro Neviditelného psíka úvahu k jedenadvacátému srpnu už loni, takže to tentokrát vezmu zkrátka a z poněkud jiného úhlu. Ano, byl to... nechci říkat, že hloupý, jistě ale naivní a nedomyšlený pokus, ten socialismus s lidskou tváří. Nemohl se zdařit, či spíš nemohl se zastavit v půli cesty, jak si představovali naši reformní komunisté. Kdyby mu bývalo dovoleno se rozvíjet dál, dřív nebo později by překročil vymezený prostor a dospěl k požadavku plné, neokleštěné demokracie, v níž socialismus, ať s lidskou nebo nelidskou tváří, by se stal pouze jednou z nabídek pluralitního jarmarku. To kremelští vládcové bezpochyby tušili také a zareagovali invazí.

Nastala jim ale ještě další potíž. Dubčekovské pozdvižení, jakkoli polovičaté, vzbudilo rozruch mezi západní levicí všech barev a odstínů. Vida, tak ono to přece jenom jde: socialismus, ale bez represí, bez kriminálů, bez třídění na kádrově vyhovující a zavržence! V tom už byly tanky Varšavské smlouvy málo platné, musela být vynalezena jiná metoda. A byla. Jako by kouzelným proutkem mávl, propukla souběžně s tzv. Pražským jarem na celém Západě revolta mladé inteligence. My doma jsme zírali jako v Jiříkově vidění: v bezmocném vzteku a se slzami v očích tady hrozíme pěstmi Brežněvovým tankům, a ti tam na Západě jako by se neměli horoucnějšího přání než strčit hlavu do rudého chomoutu. Byl to skvělý, profesionálně účinný protitah, v jehož hluku zanikl beztak váhavý, na nemnoho jedinců omezený protest proti okupaci Československa. Není prokázáno, že jeho původcem byla sovětská tajná a desinformační služba KGB - musely by to být moc pitomé tajné služby, aby si nechaly něco prokázat -, uhodnout se to ale dalo. Však si i dnes všimněme, že kdykoli uniknou na veřejnost utajené materiály, vždy a výhradně jen z amerických a jiných západních zdrojů; ještě se nepříhodilo, aby se wikileaks nabouraly do systémů postsovětské FBS. Inu, kdo umí, ten umí, kam se hrabe nějaká CIA.

Maje Husákovy normalizace po krk, jsem se o několik let později - vypodváděv a vypodplácev všechny výjezdní doložky a jiná nezbytná lejstra - vydal na cestu za svobodou. A nalezl jsem jí, aspoň v tom smyslu, že už jsem se nemusel bát estébáků a kádrováků, nýbrž jsem mohl říkat a psát, co jsem chtěl, a také jsem říkal a psal. Jestli jsem ale věřil, že na Západě najdu nejen svou osobní svobodu, ale i společnost svobody si vážící, ochotnou za ni bojovat, zle jsem se mylil. Mezi obyčejnějším lidem

to vypadalo jinak, mně ale se naskytlo místo ve vědeckém ústavu a... Pripadal jsem si jako vyvrženec. Vyprávěl jsem všem, kdo byli a někdy i nebyli ochotni mě poslouchat, jak v praxi vypadá ten jejich socialismus, co se ho nemohou dočkat... ne že by mou zkušenost úplně popřeli. Připouštěli, že moskevská partajní byrokracie překroutila socialistickou ideu do nevěrohodna, avšak oni vědí, jak má vypadat ten správný socialismus, jen co... Běda! Sto všelijakých socialismů dopustil Bůh na ten hříšný svět a všechny vedly jen k bidě a nevolnictví, ale oni vynalezli ten sto a první... Byl to děs. Univerzity a jiné chrámy vědění se změnilly v levicové natloukací mlýny, z nichž málokdo vypadl neovlivněný; sám jsem mezi pracovníky výše zmíněného ústavu našel jen jednoho, jenž si zachoval vlastní rozum a úsudek v tom tanci bláznů. A těch řevů, násilných protestů, statisícových demonstrací proti západnímu zbrojení (nikdy proti sovětskému), proti americkým raketám (totéž nikdy), těch mírových pochodů, mírových výzev, mírových holubiček, ovšemže zásadně v kremelském pojetí míru... Musím se přiznat, že jsem tehdy pojal k slovu *mír* jistou nedůvěru a dodnes se mě úplně nepustila. Mír jako podvolení ve smyslu hesla *lieber rot als tot* (lepší být rudý než mrtvý), mír jako ústupek agresivní moci... zlámanou kopějkou bych nedal za takový mír. Ale fungovalo to. Kdo prožil osmdesátá léta v exilu, dosvědčí: kdyby býval byl sovětský režim z poloviny tak zdatný vojensky a hospodářsky jako v oboru desinformace a indoktrinace, mohl si sebrat celý Západ jako zralou švestku. Naštěstí máme ten čas bláznovství za sebou.

Za sebou? Tím bych si nebyl tak jist. Pročítám se internetovými diskuzemi, čtu noviny, občas i české, a věru že to chvílemi vypadá, jako by se osmašedesátnická zhlouplost měla v trochu pozměněné podobě opakovat. Že západní levičácká inteligence, v níž udávají tón veteráni někdejší studentské revolty, spatřuje světlo spásy v putinské Rusi, tomu se nedivím; divím se však a čerti mě berou, když na tentýž žluklý špek skáče tak mnohý občan český, který by už mohl mít svou zkušenost. Chápu, že současná Evropa neskýtá právě obraz rozumu a prozíravosti; nijak si ale nepomůže ten, kdo se v té situaci hodlá opřít o slovanské dubisko. Citoval jsem Havlíčkův výrok už tolikrát, až je mi to samotnému trapné, ale asi budu muset: *kdo chce o politice ruského cara dobré ponětí mít, musí si především jiným pomyslit, že ještě jakživ nikdo z ní nic dobrého nezakusil, že tato politika u sebe začíná a u sebe končí a při všem jen sebe na zřeteli má, a že komu pomáhá, o toho také již smýšlí*. Přesně, Karle Havlíčku. Nic se nezměnilo od Tvých dob, Rusko je pořád Rusko, ať carské, brežněvské nebo putinské. A kdo v něm vidí záštitu v protivenstvích času, neví, s čím si hraje. Nebo ještě hůř, ví to až moc dobře.

A abychom se dostali k jádru věci, nic se nezměnilo ani v metodách desinformace a indoktrinace, ledaže orgán tím pověřený se již nenazývá KGB, nýbrž FBS. A ledaže má dnes k ovlivňování důvěřivých dušiček k dispozici internet se všelijakými facebooky a twittery, po nichž se propagandistické chýry, paniky i holé lži šíří rychleji a úspěšněji než kdysi rozhlasem a novinami. Rozhlas se dal vypnout a noviny nečíst. Internetové desinformaci neunikneš, Ať dělám, co dělám, pořád dokola se mi vrací tytéž zvěsti i od lidí jinak dobře soudných, kteří by se podivili, kdyby jim bylo sděleno, že skáčou komusi na špek. Zvěsti, z nichž čouhá šídlo putinské desinformace, jen si dát tu námahu a porovnat se zkušeností.

Zbývá ještě rozřešit záhadu, proč zrovna v lidu českém se najde tak vysoké procento těch, kdož navzdory všem špatným zkušenostem spatřují východisko ze současných patálií v putinské Rusi. Cílená desinformace? Možná; ale proč jsou proti ní, jak se zdá, imunní Poláci, o Litevcích a ostatních baltických národech škoda řeči? Ani z Uher či z Rumunska neslyším záchvěvy takových sentimentů; proč zrovna... Je snad příčinou toho jevu v porovnání s ostatními východoevropskými zeměmi mimořádně vysoký podíl komunistů? Dejme tomu; proč ale jsou náchylní uvěřit ruskému vábení i někteří z mých známých, kteří by se co nejrozhorčeněji ohradili, kdybych je nařkl z komunistických sympatií? Nebo - jsouť Čechové odjakživa lid národní tatíčky uctívající - příklad ctného pana presidenta, pletoucího si své pověření s rolí agitátora cizí mocnosti? Nebo odvěký sklon řečeného lidu šlápnout do každého h... ehm, louže, co se jich vyskytne na cestě dějinami? Nevím, a je mi z toho divně.

V záhlaví citovaný dr. Karel Kramář, politik jinak dosti omylný, se věru měl proč bát, jak se vzápětí ukázalo, a veškeren národ český s ním. Nestačilo to? Je zkušeností s imperiálními manýry ruského cara ještě málo? Musíš pořád a pořád skákat na týž špek, ó národe? Nepoučíš se konečně už jednou?

1968: Noc hnusu a ponížení

22. 8. 2016

Neviditelný pes *Tomáš Vodvářka*

Před 48 lety se občané jedné menší země seznámili s praktickým dopadem Brežněvovy doktríny tzv. „omezené suverenity“.

Ne, že by se to v historii ještě nikdy nestalo. Lidské dějiny jsou naplněny násilím jednoho národa proti druhému, vpádem na jeho území a následnému vybití obyvatel či aspoň znásilňováním morálky porobených. Dokonce se vždy najdou i ochotní Quislingové, kteří tak nějak převezmou onu odpornou vlastizrádnou činnost do svých rukou, většinou s omluvou typu „on to někdo dělat musí a je lépe, když to budu já, protože oni jsou horší“.

Nalézat lze však určitá specifika toho „našeho“ srpna 1968. Především šlo o akt nikoli nepřátelské země, ale, jak sami okupanti tvrdili, šlo o vstup tzv. „spřátelených armád Varšavské smlouvy“ na území jednoho z nich. To, že vstup byl proveden bez vědomí vlády (tehdy spíše vládnoucí strany, ale to je jen technikálie), že byl proveden v noci a náhle ze všech možných stran hranic, je dokladem nikoli oné proklamované „internacionální pomoci“, ale obyčejného přepadení nic netušícího suverénního státu.

Dalším specifikem byl fakt, že jej provedla armáda, která před 23 lety nesla zásadní podíl na osvobození naší země od nacistů. V naší zemi (a to bez ohledu na zkušenosti některých žen s osvoboditeli) bylo v té době plno pamětníků, kteří s úlevou vítali konec války, při níž bylo zabito, popraveno na 360 000 našich občanů. Po zemi stála spousta pomníčků padlým vojákům, pamětních desek i pietně udržované hřbitovy. Na tom nic neměnila přemrštěná adorace Sovětského svazu ve škammách a v povinných existenčních pochodech na 1. máje. Mnoho lidí mělo pevně zakořeněnou vzpomínku úlevy konce války a balastu zbavený lidský vděk.

Každá znásilněná žena – pokud má chuť o tom hovořit – vám sdělí, že nejhorší na všem je onen pocit ponížení, který při tom zakusila. Že i přes odpor slovní a občas fyzický je prostě přemožena silnějším a poté je nucena dělat to, co nechce, a to tak dlouho, jak rozhodne násilník. Druhým pocitem je hnus z toho, co se stalo, i ze sebe samé. Za to, že musela strpět lidské ponížení bez ohledu na vlastní přání. Po dobu dalšího života si s sebou onu odpornou vzpomínku nese.

Oné noci došlo k témuž, jen v národním měřítku. Nic na tom nemění řada teorií, proč se tak „muselo“ stát, jak to postihlo ty „čestné komunisty“, kdo za tím byl atd. Češi a Slováci zažili ponížení od svých dřívějších osvoboditelů, pocit beznaděje, že se v danou chvíli nedá příliš moc dělat.

I přes události v roce 1989 zůstala v dosud žijících pamětnících ona blednoucí vzpomínka, jakési memento, že se věci mohou ze dne na den změnit nečekaně, razantně a dokonale vzhůru nohama. Možná proto muselo uplynout oněch dvacet dalších let, aby děti ponížených a zhnusených rodičů našly dostatečnou odvahu bez pocitů hnusu a ponížení a řekly, že takhle žít už nechtějí.

Cena za to vše byla, je a nejspíše ještě dlouho bude příliš vysoká.

Připomínka k 4. září aneb Kádrový profil jedné dámy

5. 9. 2016 Neviditelný pes *Luděk Frýbort*

Kouknu na kalendář a helemese, my máme čtvrtého září. Kdyby si někdo hned nevzpomněl, jak významné výročí připadá na ten den, napomohu jeho paměti: přesně vloni, čtvrtého září 2015, otevřela paní kancléřka Angela Merkel za doprovodu mezitím už legendární věty *Wir schaffen das* (my to dokážeme) stavidla nekontrolovanému přílivu běženců ze všech koutů Blízkého i neblízkého východu a severní Afriky. Čímž, jak už dnes nelze přehlédnout ani zamluvit, zadělala Německu na kolosální malér, a nejen jemu. Co ji k tomu vedlo? Byla tak lehkomyšlná? Tak neprozíravá? Nebo, jak se po roce nedobrych zkušeností odvážil naznačit sám její zástupce v úřadě kancléřském Sigmar Gabriel, udělala gesto a dalším událostem nechala volný běh, o následky se nezajímajíc? Nebo si desítiletím úspěšného (omyl sice, ale nechme to tak) vládnutí už tak zvykla na roli političky, již se všechno daří, že bez zaváhání provedla i tento osudný veletoc? Možná. Snad. Za úvahu však stojí

i něco dalšího. Dopustila se německá politika po pádu berlínské zdi těžké chyby jako česká po tzv. sametové revoluci. V českém případě stačilo, že se někdo odvrátil – neříkám, že postavil proti – od komunistické státostrany v její poslední fázi, aby získal hrdý titul disidenta; v německém, což je horší, se takovým otevřel přístup do vyšších a nejvyšších pater politické moci. Leda že česká polistopadová politika, beztak polovičatá až běda, se teprve rozmžourávala z komunistických temnot, takže se leckterá postava pochybných morálních kvalit vyšplhala do vysokého postavení a nadělala v něm pak spoustu neplechů. Půlstoletím poválečné praxe zkušené německé státnictvo v čele s kancléřem Kohlem mohlo projevít lepší odhad, ale neprojevilo. Nenapadlo je posvítit si na minulost různých figur, hrnoucích se ještě s honeckerovským žloutkem na zadečku do politických kariér, nenapadlo je vyzkoušet si je na nižších pozicích, než je pustí k vysokým. Stačilo, že byly v jakés takés opozici proti bývalému režimu, a to ještě na poslední chvíli. Tak se stalo, že v čerstvě sjednoceném Německu stanula na výsluní politiky jistá mladá (tehdy) dáma, jejíž dosavadní života běh by býval stál za bližší přezkoumání.

Narodila se v západoněmeckém Hamburgu v rodině evangelického pastora, ale už ve věku několika týdnů s ní její otec přesídlil do východoněmeckého Perlebergu. To ovšem byl pořádný skok, ze svobodné země za ostnaté dráty a minová pole; i naskytá se otázka, z jakých pohnutek se k němu tatínek malé Angely rozhodl, i v jakém duchu asi dcerku vychovával. Nu, sám jsem za svých raných exilových let dostatečně poznal ono sršatě protiamerické, protikapitalistické, vše v jedno shrnuto protizápadní ovzduší, v jakém žili a kolem sebe šířili příslušníci krajní intelektuální levice, mnohého pastora nevyjímaje, takže mi není obtížno to uhadnout: v duchu zásadní nedůvěry vůči čemukoli západnímu. Do jaké míry jím byla slečna Angela ovlivněna, z jejího životopisu nevyplývá. Jisto je, že se nepřipojila k žádnému druhu opozice, byť i jen církevní, jak by se zdál předurčovat její rodinný původ; na druhou stranu se ani nestala členkou SED (enderácké obdoby naší KSČ). Našla si vedlejší, ale snadnější, méně zavazující cestu k povyskočení na kariéřním žebříčku, stavši se funkcionářkou mládežnické organizace FDJ. A ne jen tak ledajakou; hodnověrná svědectví hovoří o referentce pro agitaci a propagandu na Akademii věd někdejší NDR.

Z toho se už dá poskládat dílek povahové stavebnice: osoba do sebe zahleděná, ctizádostivá, v zájmu kariéry ledaco spolknout ochotná, přitom ale opatrná, vedlejší, ale méně riskantní cesty k úspěchu hledající a nacházející. V jakém stavu ducha ji zastihlo zhroucení Honeckerova režimu i jak proběhl její vnitřní přerod od zřejmě nijak zvlášť horlivé, přesto však souputnice monopolní státostrany k principům pluralitní demokracie, je obtížno určit. V každém případě ji nečinilo potíží setrást se sebe zbytky marxistického zaujetí, pakli ji kdy jaké lomcovalo, a uchopit novou příležitost za rohy. Už měsíc po pádu berlínské zdi ji lze spatřit v řadách nově vzniklé strany DA (Demokratischer Aufbruch), o málo později v jejím předsednictvu. Volby v březnu 1990 dopadly pro zmíněnou partaj prabídně – provaliloť se na jejího předsedu Wolfganga Schnura, že byl agentem Státní bezpečnosti – i upustila tuto vychladlou bramboru a už v srpnu téhož roku působí ve straně CDU co blížká a důvěrná spolupracovnice prvního a posledního ministerského předsedy popřevratové NDR Lothara de Maiziére. Následuje rychlý vzestup v čele několika ministerstev sjednoceného Německa až k předsedkyni vládní strany CDU a posléze k postavení kancléřky. Z čehož si můžeme sestavit druhý díl stavebnice: osoba velkého sebevědomí a sebedůvěry s vynikajícím politickým instinktem, pragmatická, průbojná, charakteru ne však zrovna pevného; kde čije politický zisk, tam se přitocí, jak později vícekrát předvedla.

Přeskočme nyní čas až k osudovému dni čtvrtého září 2015. Dnes už nelze být na pochybách: její až doposud neomylný politický instinkt selhal. Těžko říci, co si myslela, když bez předchozí konzultace v parlamentu zavelela k otevření hranic uprchlickým davům. Něco si od toho slibovala, ale co? Ideální vzněty můžeme pominout; celou svou životní dráhou se jeví co chladná počtářka s obrovskou vůlí k moci, i lze mít za to, že nějaký propočít stál i za tímto rozhodnutím. Jenže, jak každý záček ví, do propočtu se nesmí vloudit chyba, jinak je celá úloha na pětku. Chybou paní kancléřky bylo, že si bystře osvojila demokratickou ceremonii, ne však demokratického ducha, jímž zůstala tkvět ve své dederonské minulosti. V představě, že vrchnost – byť i demokratická – se na něčem usnese a poslušný občanek to automaticky přijme. A trvá na své chybě a trvá, i když na ni už dnes poukazují nejen všelijací populisté a extremisté, ale i její vlastní spoluhraní. Z toho lze vyvodit třetí

dílek stavebnice: jest v povaze paní Merkel ješitná zatvrzelost, nedovolující připustit omyl, i kdyby to mělo znamenat konec její politické kariéry. Zatím se nezdá přicházet, ale nemusí k němu být daleko.

Povedlo se paní kancléřce v krátké době jednoho roku, čeho by se měl každý jen trochu předvídatý politik chránit jako hada nejjedovatějšího: vytvořit příkop nedůvěry mezi obecným lidem a politickou vrchností. Rečená vrchnost, věrná svému obyčejí vnímat čas od voleb k volbám, neuznala za potřebné reagovat na signály času; občanská veřejnost, vnímající čas v rozmezí lidského života i celých generací, je však znepokojená. Statisíce a miliony nepozvaných (leđa paní Angelou) hostí, o jejichž vůli i schopnosti přijmout zákon a mrav domácí společnosti netřeba si činit iluzí, obrovské náklady – nikdo neráčil vyčíslit jaké – na jejich výživu a ubytování, arogance a vyzývavost muslimských mladíků, čím dál častější konflikty, mravnostní i jiné... kam až to takhle může jít? Čím skončit? Přepravením přinejmenším Evropy cizorodým, často nepřátelským živlem a na konci všech konců zánikem západní civilizace? Naší civilizace, kdyby to pořád někomu nedocházelo?

Politická vrchnost si ovšem takové otázky neklade, aspoň zatím. Úslužná media a v oblacích šlechtného ideálu se vznášející intelektuální krasoduchové rovněž ne. Něco ale jako by se začínalo lámat. Troje zemské volby letošního jara ukázaly, co se už dlouho dalo tušit: rostoucí nedůvěru německého voliče v etablované partaje a nečekaný – nebo jak kým – úspěch proklínaných populistů a xenofobů. A v neděli téhož čtvrtého září se konají volby v zemi Meklenbursko – Přední Pomořany, prognózy jsou pro tradiční partaje ještě zlověstnější, a jejich předákům začíná být ouzko. Jestli do té doby nebude zrušena demokracie, což, nevyučoval bych tu eventualitu tak zcela, spolkové volby příštího podzimu mohou velmi dobře znamenat, co bylo naznačeno výše: odchod paní Angely Merkel z politické scény. A když ne hned odchod – jest proslulá ona dáma schopností každý malér a každou trapnost vysedět – pak přinejmenším velmi, velmi ztíženou pozici. Neboť nelze čekat, že by našťvanost německého lidu do té doby pominula, spíš jí valem přibude.

A nejen německého. V celé Evropě nabývá na významu a naléhavosti uprchlická problematika, zatlačuje do pozadí dosavadní politická témata a s nimi i roli znehybnělých tradičních partají. Místo nich se dostávají k slovu hnutí, davší si do programu obranu civilizačních hodnot Západu proti rozkladnému vlivu především radikálního islámu... nechtěl bych se dopouštět unáhlených prognóz a přehnaného optimismu jsem prost, je však dosti dobře možné, ba pravděpodobné, že nemine ani příliš dlouhý čas a bude tady jiná Evropa. Multikulturních a politicko-korektních iluzí zbavená, svých civilizačních hodnot si vědomá a za ně se nehanbící, k zápasu o udržení západní identity odhodlanější. Bohdá i Evropa jednotná, jakkoli vím, že si tímto výrokem u mnohého čtenáře neposloužím; ale Evropa rozdrobená všelijakými exity na houf každý na svém písečku si hrajících států a státečků by mohla odpovídat touhám leđa páně Putinovým. Ale to by byl námět jiného povídání.

Expert, který na rozdíl od většiny jiných ví, co říká – A BOHUŽEL MÁ PRAVDU

Jefim Fištejn

Poradce izraelských premiérů: Je to váš konec!

JE TO BOHUŽEL KONEC CELÉ EVROPY...

Reflex přináší zásadní rozhovor k dnešní situaci v Evropě a vlastně v celém západním světě. Poskytl ho Dan Schueftan, izraelský akademik, bezpečnostní expert a politický poradce několika izraelských premiérů i amerického Kongresu. Jeho myšlenky působí úlevným dojmem. Jako by za nás vyjadřoval to, co ve skrytu duše cítíme, ale tlakem okolí si to odmítáme připustit. Ta horší zpráva je, že má – asi – pravdu.

Schueftan prolamuje tabu, kvůli nimž by si v mnoha evropských státech vysloužil trestní oznámení. Tak například: „Nechci vás urazit, ale Obama je Evropan. A to je to nejhorší, co můžete o americkém prezidentovi říci.“

nebo „Politická korektnost je nepřitelem svobodné společnosti.“

nebo „Tolerance by měla skončit tam, kde někdo pod záminkou tolerance chce zničit samotný princip tolerance.“

O Americe a globálním pořádku

Je načase zvyknout si na myšlenku, že ne každý problém má okamžité řešení. Některé živelné pohromy nelze urřídít, lze je pouze přežit. Bolístka musí nejprve vyhnít. Mám za to, že v nadcházející době problémů nebude ubývat, spíše naopak.

Pro Evropany byla Amerika jakýmsi pomyslným odpovědným tátou, který je chránil před jejich vlastními hloupými nápady. Avšak osm let Obamovy bezradnosti plus osm let George Bushe mladšího, jenž měl sice smysl pro odpovědnost, ale také vršil chyby, udělaly svět nebezpečným místem pro žítí. Bill Clinton sledoval vlastní zájmy, navíc měl špatný vkus, a to už dělá dohromady 24 let, během nichž američtí prezidenti neplnili svou povinnost.

O Evropě

Evropa páchá sebevraždu nezávisle na počtech imigrantů. Sebevražedná je její demografická politika. Evropané nemají rádi své děti, jinak by nemohli mít porodnost na úrovni 1,3 na rodinu. Za 30 let totiž jejich děti budou pracovat převážně na to, aby uživilí důchodce, jichž bude 65 ze 100.

Druhou známkou probíhající sebevraždy je rezignace na evropské hodnoty. Evropané již nejsou hrdí na vlastní duchovní dědictví. Místo hrdostí na hodnoty, zvyklosti, úsilí, jež jim zajistily ve všech smyslech bohatý život, rozhodli se pro „multikultú“ mentalitu, která již nerozlišuje kulturní a sociální vymoženosti podle dosažené úrovně.

Není to jednoduché, říct jasně a nahlas, že kultura, jež uznává, že ženy jsou rovnocenné lidské bytosti, je nadřazena kultuře, která se k ženám chová jak k dobytku. A že ta druhá kultura není pouze jiná, nýbrž je podřadná vůči té první. Je těžké to říci, protože to je politicky nekorektní?

O politické korektnosti

Politická korektnost posiluje svými dopady krajní levicí a populistickou pravici; pokládám ji za největší nebezpečí pro svobodu jednotlivce. Fašizace společnosti je falešnou odpovědí na pokušení politické korektnosti. To je to, o co jde: klasické liberální hodnoty Západu je třeba ubránit před patologií politické korektnosti.

O přistěhovalcích

Arabští běženci, kteří se domáhají vstupu do Evropy, nechtějí být jedněmi z vás, nechtějí sdílet vaši kulturu; chtějí vaši kulturu změnit do té míry, že Evropa už nikdy nebude Evropou. Ti, kdo dnes přicházejí na evropský kontinent, nemají pocit sounáležitosti se zdejšími kulturními dědictvím ani ho mít nechtějí. Přinášejí s sebou kulturu, jež se s ním nutně dostane do konfliktu.

Oni neutíkají před bídou, jak se mylně domnívají mnozí Evropané. Alžírsko, Libye, Irák nejsou žádné chudé země. Mohly by být nebo už byly značně bohaté z prodeje ropy, která jen tak tryská z půdy. Proč tedy většina z těchto států patří k tzv. propadlým? Proč je život tam zničen až na dřev – pouze a jedině proto, že tam vládne arabská společenská kultura. A nyní přicházejí do Evropy a přinášejí s sebou tutéž kulturu, jež zničila jejich vlast.

EVROPA: Vyšehradský začátek konce EU

19. 9. 2016

Neviditelný pes *Miloslav Bednář*

Uherský Visegrád je co do názvu přejímkou původního slovanského Vyšehradu. Po konci komunistických střeoevropských diktatur vzniklé visehradské uskupení bylo přirozeným výrazem odvěkého úsilí: dát dohromady společné zájmy menších národů a států neklidného, geopoliticky klíčového a z obou stran ohrožovaného evropského území mezi Německem a Ruskem. Střídavě se o to před vznikem Visegrádské skupiny postupně snažila Sámova říše, říše velkomoravská, stát český, polský, uherský, habsburské Rakousko, a v podobě Malé dohody Masarykovo Československo. V dějinách střední Evropy je dnešní uskupení z maďarského Vyšehradu již osmým takovým pokusem v řadě. Z toho plyne poučení, že politické úsilí o společné jednání je v tomto prostoru zřejmě úsilím přirozeným a nutným. Proč kdysi, a proč nyní?

Co zde má společného minulost s přítomností? Mnoho: rozhodujícím důvodem pro trvalé snahy o propojení střeoevropských států mezi Německem a Ruskem je jejich umístění v prostoru, který je rozhodující pro vztahy mezi Evropou, Ruskem, Asií a Afrikou. Kdo toto území ovládá, ten o podobě těchto vztahů rozhoduje. Proto tak silný zájem hlavně jak z Ruska, tak Německa, abychom si my, kdo zde žijeme, o sobě svobodně nerozhodovali. Proto takový zájem, aby to byl někdo jiný, kdo se domnívá, že na to má přednostní právo. Údajně přednější než my. Jenže svoboda je nedělitelná a nedotknutelná, a v tom je vlastní jádro střeoevropského problému.

V poslední době má takový problém, a to s Německem, Rakousko. Proto se v Rakousku a naposledy i na Pražském hradě, mluví o možném připojení Rakouska k Visegrádu, a tak vytvoření samostatnější Unie v EU. A proto jsou zastánci nepřirozené uniformity EU a jejího rozhodujícího německého řízení tak zásadně a jednoznačně proti. Naposledy to byl vládní tajemník české vlády pro evropské záležitosti a komunikační spojka mezi sekretariátem Evropské rady a naší vládou Tomáš Prouza v České televizi večer 16. září.

Jenže pan Prouza asi vůbec netuší, že snahy o připojení Rakouské republiky ke svobodnému a demokratickému střeoevropskému uskupení mezi Německem a Ruskem nejsou v dějinách vůbec nové. Když byl letos začátkem léta na státní návštěvě České republiky rakouský prezident Heinz Fischer, jel po příjezdu z Vídně z pražského Wilsonova hlavního nádraží za českým prezidentem Zemanem do Lán záměrně symbolicky ve vagonu prezidenta Masaryka. Proč asi?

Předchůdce Heinze Fischera, první prezident nově vzniklé Rakouské republiky Michael Hainisch, přijel na jaře r. 1921 do Lán za prezidentem Československé republiky Tomášem Garriguem Masarykem. Oba se dobře osobně znali, původně jako studenti vídeňského Akademického gymnázia. Hlavním politickým účelem návštěvy prvního rakouského prezidenta v Lánech bylo podepsání Lánské dohody, jež se měla stát předstupněm vstupu rakouské republiky do Masarykem inspirované, tou dobou postupně vznikající Malé dohody. Co byla Malá dohoda?

Malá dohoda se v Masarykových záměrech měla stát počátečním vzorovým impulsem pro vznik evropské jednoty na zcela jiných základech a zásadách, než na jakých později vznikla a dosud existuje Evropská unie. Mělo to původně být skutečně rovnoprávné sdružení států na území mezi Německem a Ruskem a od Skandinávie po Řecko, založené na společných politických a hospodářských zájmech. Z původního Masarykova projektu se Malá dohoda téměř do konce třicátých let stačila vytvořit a fungovat jako uskupení Československa, s ním tehdy hraničícího Rumunska a Jugoslávie. V Lánech k podpisu Lánské dohody oběma prezidenty v r. 1921 došlo. K přistoupení Rakouska k Malé dohodě ale již ne. Pro tehdejší nepřekonatelný odpor jak levicových, tak pravicových rakouských poslanců proti samotné existenci Československé republiky. Nyní tehdejší nepřátelské emoce z rakouské strany do značné míry vyprchaly, takže je v dnešních naléhavých podmínkách nepřiliš demokratické a Německem zřetelně ovládané Evropské unie na co navazovat.

Přesto, že se ještě počátkem tohoto století někdejší nepřátelské postoje, zřejmě již naposledy, dramaticky uměle rozvířily. Došlo k tomu jak ve Vídni, tak v Mnichově a Budapešti, když nejvyšší zákonodárné sbory a vládní představitelé Bavorska, Rakouska a Maďarska svorně, okázale souběžně, a velmi ultimativně vyzývali Českou republiku, aby odvolala své poválečné zákony, jež právně umožňovaly realizaci rozhodnutí vítězných válečných spojeneckých mocností z Postupimi odsunout německé menšiny z československého území do Německa. V prvních měsících r. 2002 se tak načas vzedmula hysterie jakési evropské osy zla, jak jsem tehdejší vypjatou nátlakovou atmosféru s patřičným veřejným ohlasem označil na konferenci k pětiletému výročí Česko-německé deklarace, konané v Berlíně na německém ministerstvu zahraničí. Vypjatou situaci nakonec v dubnu 2002 v Praze po příjezdu z amerického jednání s prezidentem Georgem Bushem v zásadě uklidnil až britský premiér Tony Blair, když prohlásil, že spojenci trvají na závěrech svých poválečných ujednání z Postupimi.

Dnes je ale vidět, že reálně podložené obavy z přítomných hrozeb a naléhavá potřeba součinnosti odsouvají a fakticky odstraňují někdejší politicky uměle vyvolávané spory, jež pocházejí z evidentně odbyté minulosti. Tehdejší protivníci se nyní očividně a účinně spojují. Jejich dnešní spojení a součinnost obnovuje to, co je v dějinách vždy zájmově propojovalo: úsilí o skutečné svobodné rozhodování o vlastním osudu.

Nejen střední Evropa, ale Evropa vůbec může dosáhnout všem prospěšný stupeň a způsob jednoty jedině a pouze na tomto základě. To byla výchozí podstata Masarykova záměru s Malou dohodou. A je to viditelně právě tak smysl existence nynějšího středoevropského útvaru, nazvaného podle uherského Vyšehradu, kde v r. 1335 došlo k účinnému propojení zájmů českého, uherského a polského státu. Jednota založená ve svobodě musí nahradit nedemokratický, podstatě a povaze Evropy zásadně odporující, a proto Evropě závažně a souvisle škodící útvar Evropské unie.

Připojení Rakouska k visegrádkému uskupení je nyní zcela přirozený a snadno uskutečnitelný požadavek. Nejen kvůli tomu, čím je střední Evropa, ale právě tak kvůli Evropě jako celku, a její lepší, protože svobodnější budoucnosti.

Autor je filosof

Kdo se chová dětinsky

16. 9. 2016 Neviditelný pes *Luděk Frýbort*

Ó, Hospodine, dejž, ať se v příštím životě – v tomto už to nějak domydlím co český pisálek – stanu americkým spisovatelem! Mohl bych namazat na papír jakoukoli povrchnost, a už by byl na světě mezinárodní bestseller, milionové náklady, překlady do desítek jazyků, literární ceny jedna za druhou... toho se nedožije autor lotyšský nebo slovinský (když už nechci klást za příklad českého), ani kdyby se jeho dílo samou moudrostí jen tak nadouvalo. Ale proč to píšu: se zpožděním jako obvykle se mi dostalo do ruky 28. letošní číslo týdeníku Reflex a v něm rozhovor s americkým historikem Timothy Snyderem pod titulkem „Východní Evropa se chová dětinsky“. Měl bych k němu co připodotknout.

Východoevropané – tedy především Češi, Slováci, Maďari a Poláci – se dle názoru historika Snydera chovají dětinsky, jelikož se zdráhají přijmout větší počet uprchlíků (ne že by nepřijali vůbec žádného, to autor světového jména drobet přehnal). To na rozdíl od Němců, kteří – cituji – *jich přijali obrovské množství v rámci prosazování odpovědnosti...* Nuže, jakožto německý občan a daní plátce bych věru nevěděl, v čem má spočívat ta odpovědnost; nekontrolovanému přílivu uprchlíků pak neotevřeli stavidla jacísi Němci, nýbrž sama o své vůli a bez konzultace s parlamentem paní kancléřka Angela Merkel, váhavě v tom následovaná tradičními partajemi, neochotnými se zabývat něčím novým a nezvyklým. Co se běžných, na vysoké politice nezúčastněných Němců týče, uprchlické záplavy se spíš děsí a čím dál naléhavěji se dožadují jejího omezení. V německé společnosti se tak vytváří a dál šíří trhлина mezi vládnoucími a ovládanými, což není právě dobrým znamením do budoucna. I jest otázkou, kdo si počíná dětinštěji: zda ten, kdo předvídá nedobré konce a brání se jim, nebo kdo se teprve s velkým břicha bolením odhodlává k protiopatření, když už malér nastal, a ještě sotva k polovičatým.

Jako příčiny exodu milionů lidí z chudých či rozvrácených zemí uvádí autor bestsellerů T. Snyder leccos od klimatických změn až po *utrpení, které teď dopadá převážně na muslimské země* (k tomu dál), jen tu nejzákladnější opomíjí. Inu, jest politicky nekorektní poukázat na příšerné, geometrickou řadou se stupňující přelidňování právě chudých a nejchudších zemí světa. Proboha! Kdo máš počítač s napojením na internet, klikni si u hesla „Vývoj světového obyvatelstva“. Objeví se následující údaj: za jediný rok byla tato nenafouknutelná planeta nucena pojmout dalších 80 milionů duší. Pakli Německo, evropský to rekordman, přijalo za loňský rok milion běženců, fenomenální plodivost nerozvinutého Jihu vyrovná tu úlevu ani ne za týden! *Lidé severní Afriky a Středního východu* (a nejen jich, dodávám), se *prostě budou snažit dostat na sever*, vyvozuje z toho pan Snyder... to se ví, že budou. Taky bych se snažil, být v jejich kůži. Jiná věc je, jestli my, lidé onoho bájně bohatého Severu, si to musíme dávat líbit. Nemalejme si nic na růžovo; trvalý příjem populačních přebytků z poloviny světa je možný jen za předpokladu vzdání se vlastní civilizační identity, jinak řečeno za cenu sebeobětování. Mělo by smysl, kdyby bylo aspoň částečným řešením uprchlického problému, ale jak patrně z uvedených čísel, není a být nemůže. Ze všeho se tak stává bohubílé, leč neúčinné gesto, pára do kázavých hub, příležitost k samoobdivnému předvádění se co duch šlechetný, nad tu xenofobní holotu povznesený.

Část světa, jež v současné době trpí nejvíce, je převážně muslimská, praví dále pan Snyder, a opravdu, je tomu tak. Jenže do toho už zase míchá klimatické změny, postihující *ze všech lidí na světě právě muslimy...* Zajisté, ctýný muži. Jest známa vědecká hypotéza, dle níž vítr vzniká tím, že se hejbou větve. Pakli se jeví býti nepravděpodobnou, neobracejme skutečnost naruby ani v tomto případě: příčinou těžkostí muslimského světa nejsou klimatické změny – ostatně neráčil zatím nikdo určit, z jakého dílu způsobené lidskou činností a z jakého je má na svědomí ta potvora příroda – nýbrž jeho znehybnělá, v sedmém století utkvělá, přitom svou absolutní nadřazeností si jistá věrouka. Pan Snyder je sice odborník na východní Evropu, snad by ale také mohl věnovat trochu pozornosti islámu, když už vstupuje na tento poněkud tenký led. Zjistil by, že v islámském pojetí nekoná člověk nic, ani sebemenší prstem hnutí, z vlastního podnětu, nýbrž zásadně a bez výjimky z vůle boží. Je to velmi pohodlná víra. Zbavuje muslima zodpovědnosti za jeho činy, a tím i svědomí. Snadněji se mu pak zabíjí (*Nebyli jste to vy, kdo zabili, ale Bůh zabil – súra Pavouk, verš 17*), dobytvačné války vede, a když na to přijde, i pustoší svou vlastní zemi, takže se z ní musí utíkat. Sýrie, Afghánistán, Libye. Irák, Jemen, Somálsko... stále přibývá tzv. *failed states*, jimž už nepomůže ani Bůh, ani ďábel, kdepak, pane Snyder, tím nejsou vinny klimatické změny, ale rozkladná, vlastní zodpovědnost si nepřipouštějící ideologie islámu. Co se nás nevěřících týče, máme dobrý důvod, proč být nedůvěřiví k příšlecům z těch končin: prchají před bídou a násilím, svou ideologii si však nesou v hlavách s sebou a rozvrátivše jí své vlastní země, začnou rozvracet naše. Leda by se jí zřekli, ale jak ukazuje francouzský příklad, pravidlem je spíš radikalizace. Pročež: korán do ruky, pročíst se jím (ne zrovna zábavná četba, připouštím), pak teprve poučovat. Ale zkrátím to povídání.

Nevím, z čeho odvozuje pořadatelka rozhovoru své hodnocení, dle něž *rychlost myšlenek autora několika obsáhlých, geniálních knih... je tak závatná, že se musíte hodně soustředit, abyste je stihli sledovat.* No, jsou-li ony knihy stejně geniální jako v rozhovoru obsažené odpovědi, je genialita dosti lacino k máni. Spíš bych řekl, že jde o vcelku standardní multikulturně-politicko-korektnostní plky, jakých jsou u nás v Německu plné noviny. A už i to přestává platit, už i nejkrasomluvnější žurnalisté jsou občas nuceni přihlídnout k varovným skutečnostem, jak je stále se zrychlujícím tempem přináší čas. Namlouvat si něco jiného jest pak dětinské.

Zákon o prokazování majetku

19. června 2015

Miloš Zeman, prezident České republiky, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR

Projev prezidenta republiky při 29. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR

Vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny, vážení členové vlády, paní poslankyně, páni poslanci, prezident republiky má právo mluvit kdykoliv o čemkoliv, a proto mi dovolu, abych dříve, než přejdu k hlavnímu tématu svého vystoupení, se pouze ve třech větách vyjádřil k tématu, které jste projednávali včera večer. Věta první. Jsem zásadně proti připravovaným imigračním kvótám Evropské unie. Věta druhá. Jsem pro, aby Česká republika v rámci svých možností pomáhala uprchlíkům buď na jejich území, nebo na území sousedním. A věta třetí. Domnívám se, že konkrétní formou této pomoci může být vyslání u nás dosti nevyužitě 6. polní nemocnice do Jordánska, kde je 600 000 uprchlíků ze Sýrie, a to je návrh, který jsem společně s kolegou Hamáčkem předložil před několika málo měsíci na poradě nejvyšších ústavních činitelů. Chtěl bych už jen dodat, že rozhodně nemám strach, a pokud mám strach, tak z dlouhých a bezobsažných projevů, které nenavrhují žádné řešení. A nyní již mi dovolu, abych přešel k hlavnímu tématu svého vystoupení. Dovolte mi začít poněkud nostalgickou vzpomínkou. Když jsem byl předseda vlády, předložil jsem dvakrát do Poslanecké sněmovny návrh zákona o prokázání původu příjmu a majetku. Tento návrh byl dvakrát zamítnut, protože ve Sněmovně měla stodačlennou většinu skupina pravicových poslanců. Cítím to jako svůj osobní dluh, a proto jsem velice rád, že tento zákon mohu při svém dnešním vystoupení podpořit a požádat Vás, abyste jej přijali. Od té doby se mnohé stalo. Ti, kdo argumentovali tím, že tento zákon obtěžuje poctivé občany, zřejmě zahrnovali mezi poctivé občany i ty, kdo získávali krabici od vína, kde nebylo víno, ty, komu připluli kapřici, kteří nebyli kapry, ty, kteří se dopustili úděsně vysokých daňových podvodů, a Vy víte, že

ve Spojených státech je daňový podvod druhým nejvýznamnějším trestným činem hned po vraždě, zatímco u nás je to kavalírský delikt. Chtěl bych ocenit na tomto zákonu dvě věci a dvě věci naopak kritizovat jako možný podnět pro Vaše pozměňovací návrhy. První věcí je přesun důkazního břemene na, jak by řekl Jára Cimrman, sprostého podezřelého, vyjádřeno právníkou terminologií, na důvodně podezřelého. Vzpomínám si na příhodu, kterou mi kdysi vyprávěl rektor jedné brněnské vysoké školy. Byl pozván ke svému kolegovi na německou univerzitu a německý rektor si právě koupil vilu. Přišel na pracovní snídani a tam se neohlášeně objevil pracovník německého finančního úřadu a říkal: „Pane rektore, mám tady za 10 let zpátky Vaše daňová přiznání, znám cenu vily, kterou jste si koupil, kde jste na to vzal? Podle daňových přiznání jste na to nemohl mít prostředky.“ Německý rektor šel k sekretáři, otevřel ho, vytáhl notářsky ověřenou závěť a sdělil, že zdědil tolik a tolik peněz a z těch peněz si koupil vilu. Úředník se uklonil a odešel a to bylo vše. Jinými slovy, ten, kdo získal své prostředky legálním způsobem, se podle tohoto zákona nemá čeho obávat. Mají se obávat ti, kdo zbohatli okrádáním státu, kdo zbohatli korupcí, a Vy víte, že každý úplatek je svým způsobem nelegální příjem, a tedy daňový podvod. Druhá věc, kterou bych chtěl ocenit, je to, že místo soudu bude o výši udělených pokut rozhodovat finanční úřad. Mám pro to velmi jednoduchý důvod. Zejména v otázkách ekonomické kriminality rozhodují soudy nesmírně pomalu a s podezřením na zkorumpovanost některých soudců. Nechci samozřejmě paušalizovat a obviňovat všechny soudce, policisty či státní zástupce z toho, že jsou zkorumpováni. Ale máme zde příklad konkurzního soudce Berky, máme zde příklad Berdychova gangu, máme zde příklad insolvenční mafie a tak bych mohl pokračovat dál a dál. Dovolte mi opět jednu stručnou ilustraci. Ještě moje vláda podala trestní oznámení na člověka, který si v plzeňské Kreditní a průmyslové bance půjčil jednu miliardu korun. No, to je přece přirozené, každý podnikatel ví, že stačí jít do banky, říci si o miliardu, bankéř zaslutuje a máte miliardu na účtu. Nicméně tento člověk ten úvěr, miliardový úvěr, dostal. Nesplatil ho. Banka, která měla třináct tisíc drobných a středních střadatelů, zkrachovala, a když se konečně po více než deseti letech tento případ dostal k soudu, hádejte, jaký byl rozsudek. Rozsudek zněl: Osvobozen. Zdůvodnění: nešlo o úvěrový podvod, ale, cituji doslova, o „chybný podnikatelský záměr“. Tento judikát samozřejmě otevírá dveře všem úvěrovým podvodníkům, aby prohlásili, že oni opravdu, ale opravdu ten úvěr chtěli splatit, ale že měli chybný podnikatelský záměr. Čili mohou být trestáni pouze za svoji neschopnost a neschopnost bohužel dosud není trestným činem. Nyní bych přišel ke dvěma bodům, u kterých mám určité pochybnosti. První je princip tzv. nepravé retroaktivity. Zákon je v tomto případě poněkud nejasný. Mluví o prekluzivních lhůtách v základní sazbě tři a maximálně sazbě deset let. Co právník, to jiný názor na tzv. nepravou retroaktivitu. Nicméně v každém případě si myslím, že majetek je kumulativní veličina, zatímco příjem je veličina taková, a že bychom měli tedy zkoumat majetek v čase „t“, přičemž bychom měli přihlídnout k co nejdelšímu období, kterým se tento majetek kumuloval. Nevím, jestli je zde přítomna paní poslankyně Jana Lorencová z hnutí ANO, ale napsala krásnou knihu, která se jmenuje „Krvavé oleje“, kde popisuje, jak manželky vysoce postavených politiků si s igelitkami přicházely pro provize, které vyplývaly z rozdílu daňových sazeb mezi topnými oleji a motorovou naftou.

Tak jsem čekal, kdo z těchto politiků, kteří jsou tam v této knize jmenováni, ji bude žalovat. A nežaloval ji nikdo. To je první otázka, protože bych si samozřejmě přál, aby tento zákon směřoval i do minulosti a aby nebyl redukován na deklaraci typu: „co sis nakradl, to je tvoje, ale dál už nekraď“. Druhá, předposlední poznámka se týká penalizačních sazeb, které jsou tam uvedeny v několika variantách, a byl bych velmi rád, kdyby některým z Vašich pozměňovacích návrhů byly tyto penalizační sazby zpřísněny, protože je pokládám za příliš mírné. Poznámka poslední. Pokud jde o předložení v případě důvodného podezření výkazu majetku, není to nic nového. Když si přečtete trestní zákoník a najdete tam § 227, tak zjistíte, že prokázání původu majetku je obsaženo již v tomto paragrafu a často se používá pro takové účely, jako je žádost o sociální dávky a tuším, že i exekuce. Proč by se tedy proboha nemělo používat i v případě podezření z daňového podvodu, tedy z okradení, nikoliv své vlastní rodiny, ale z okradení státu. Chtěl bych skončit tím, že si vzpomínám na diskusi s bývalým předsedou italského Senátu, který se jmenoval Violante. Byl pověstný i tím, že napsal krásnou báseň na počest malé holčičky, kterou zavraždila italská mafie, ale kromě toho byl pověstný právě svými protikorupčními zákony.

A ten mi říkal: největší trest, který můžete mafiánovi udělit, není to, že ho pošlete do vězení. Největší trest pro mafiána je zabavení jeho majetku. A byl i příklad mafiána, který se jmenoval Riina a který měl v centru Říma obrovský palác. A ten mu byl zabaven. Pak se diskutovalo, k jakému účelu má být tento palác využit. A protože to nemohl být ani noční klub ani jiné veřejně prospěšné zařízení jako například kasino, tak z toho udělali školu. Znam několik paláců v České republice, které by rovněž prospěly rozvoji našeho školství. Závěrem mi dovoluji jednu provokaci, protože bez ní bych ani nemohl odejít. Při uznání potenciální nevinosti státních zástupců, policistů a soudců si kladu otázku, proč byl onen zmíněný miliardový podvodník osvobozen? A říkám si, co když z té miliardy uvolnil padesát milionů, aby podplatil policistu a ten jeho případ odložil. Když mu to nevyšlo, tak uvolnil sto milionů, aby podplatil státního zástupce, aby nezařadil trestní stíhání. A když mu nevyšlo ani to, uvolnil dvě stě milionů, aby podplatil soudce a ten vynesl osvobozující rozsudek. Pouze bych doporučoval, aby tento model nebyl aplikován u člověka, který ukradne deset tisíc korun, protože představa, že dáte dvě stě korun policistovi, pět set korun státnímu zástupci anebo tisíc korun soudci, by vedla pouze k tomu, že byste dostal zvýšenou trestní sazbu zahrnující i pokus za nedostatečnou korupci. Takže mi dovoluji, abych závěrem, třebaže bych si přál, aby tento zákon byl ještě přísnější, se přimluvil za jeho přijetí. Nesdílím názor ministra financí, že nemusí přinést podstatné příjmy do státního rozpočtu, ale to samozřejmě bude záviset právě na aktivitě finančních úřadů. A jestliže na začátku transformačního období se nepoctiví podnikatelé vyznačovali především fialovými saky a bílými ponožkami, uprostřed tohoto období se vyznačovali právě obrovskými daňovými podniky, podvody, a vyčlenili se ze skupiny baťovských podnikatelů směrem ke skupině kožených podnikatelů. Pokud tato skupina bude tímto zákonem alespoň částečně eliminována, budu to považovat nejenom za úspěch této vlády, nejenom za úspěch této Poslanecké sněmovny, ale s trochou zmíněné nostalgie i za úspěch svůj. A zcela závěrem mi dovoluji, abych s prognostickým předstihem popřál Poslanecké sněmovně hezké prázdniny a hodně úspěchů v její práci. Děkuji Vám za pozornost.

Kde je přímá demokracie, když ji potřebujeme?

9. 7. 2016

Neviditelný pes *Petr Kolář*

Tady se bez omluv opřu do všech odpůrců přímé demokracie. Ano, jsem zastánce přímé demokracie. Doba na to uzrála, máme na to potřebnou technologii, nové tisíciletí si to zaslouží – není důvod se toho obávat. Jenom je třeba se s tím naučit zacházet.

Jak by se to hodilo v dnešní době? Například tím, že by se národ pomocí referenda vyjádřil k ožehavé politické otázce (setrvání v EU, ANO či NE islámské invazi, atd.) a nenechal naši politickou reprezentaci předstírat, že nám nevádí něco, co nám vlastně vadí hodně.

A co takhle, kdyby se političtí vůdci Evropské unie dali odvolat bez čekání na příští volby? Ano, ti, kteří tvrdohlavě (a ještě s nádechem uraženosti za kritiku) táhnou Evropu do záhuby. Ti, kteří odmítají poslouchat hlas lidu anebo to jenom tak chlácholivě předstírají a dál pochodují stejným nesmyslným směrem.

Paní Merkelová má dva roky do voleb. Pokud ji náhodou nesundá nějaký vnitrostranický puč. Bohužel, ostatní němečtí politici se zdají být taktéž mimo mísu, nemlich tak jako ona. Kolik škody ještě stačí napáchat, než jí vyprší mandát? Doba se vyvíjí příliš překotně na to, aby jí voliči mohli korigovat volbami. A politici dneška jsou doslova jako utržení z řetězu, minimálně odtržení od voličů a v zásadě se chovají jako diktátoři, a to podle vzorce: „Jednou jste si mě zvolili, tak až do příštích voleb si můžu dělat, co chci“.

K čemu je nám dobrá zastupitelská demokracie, když zvolení politici nejenom ignorují názory a přání elektorátu, ale dokonce začínají zvažovat, a občas i uplatňovat represivní opatření, aby lidu zavřeli zobák?

A když už politici přivolí k dialogu s plebem, tak je to podle hesla: „jeden o voze a druhý o koze“. Stačí si vzpomenout na dámu Merkelovou, která na otázku jedné německé matky, že se, coby matka dětí, obává násilí ze strany migrantů, a co by se

mělo dělat, odpověděla, že by dotyčná měla jít do kostela a ocenit krásu kostelních obrazů. Ale zůstaňme v rozměrech našeho českého rybníčku. EU neovlivníme, ale bránit se proti EU nesmyslům je pro nás životní nutností. Co potřebujeme, je mechanismus, který by umožnil obyčejným lidem iniciovat změnu naší vládní politiky. Nebo přímo určitého českého politika odvolat. Tak, aby politici a politika sloužili lidu a ne lid politikům.

Kdyby všechny členské státy EU takoveto mechanismy měly, ona by se ta EU velice rychle změnila. Z diktátu na vyjednávání. Mnohé státy mají podobné zákony, kdy například sebrání určitého počtu podpisů na petici zaručí projednání oné petiční záležitosti v parlamentu anebo i přímé vydání určitého zákona.

Proč to nemáme? Když třeba Švýcaři, občané Kalifornie a mnozí jiní po světě to v té či oné podobě mají? Důvod je jednoduchý. Přímá demokracie je hrozbou vládnoucím elitám. A ti, kteří proti přímé demokracii brojí, jsou buď příslušníky oněch elit, nebo jsou v jejich žoldu anebo v jedno či druhé aspoň doufají. A potom je ještě skupina těch, kteří obyčejnými lidmi více méně opovrhují. („Jo, kdyby byl celej národ složen z inteligentních jedinců, jako jsem já, potom možná. Ale tihle debilové!“) Vládnoucí elity tolerují demokracii, pouze pokud prochází institucemi, které mohou kontrolovat. Co nesnáší, je přímá participační demokracie – protože ji nemohou předělat na soukromý klub. (Pouze pro zvané.) A proto nás straší různými katastrofickými scénáři, co všechno strašného by se stalo, kdybychom přímou demokracii dopustili. (Nedej bože!) Jistěže by docházelo k omylům. Ze začátku téměř určitě. Ale z těch omylů by se lidé učili. A to je cílem. Aby se lidé naučili politicky a hospodářsky myslet. A ne se nechat pořád vodit za ručičku. Už jenom proto, že od toho je jenom krůček k tomu být popoháněn bičem. A jak vypadá náš současný politický systém? Moudře nám vládnou naši zvolení zastupitelé, a to tak, že lidé jsou enormně frustrováni, protože se pokaždé najdou nějací vykukové, kteří zkusí zase nová populistická hesla, lidé to spolknou, zvolí je a pak jen sledují, jak si ti zvolení mastí kapsy a na národ kašlou. A v poslední době k tomu přibylo to, že vláda víceméně ignoruje oprávněné obavy národa z islámské invaze do Evropy a víceméně jde na ruku Německu. V praxi se to projevuje tak, že pan Sobotka chvíli nesouhlasně bzučí a potom odsouhlasí to, co si dáma Merkelová přeje. A nás pošle do kostela. Co z toho má on? Asi vyhlíží trafikku, jako Špidla.

Mohli bychom mít lepší vládu v rámci pouhé zastupitelské demokracie? Možná ano. Ale pravdou je, že po padesáti letech diktatury, kdy komunisti volili sami sebe, neumíme ani s tou zastupitelskou demokracií ještě moc dobře zacházet. Protože jsme to zapoměli. Ano, znovu se to učíme, a fakt je, že je to lepší a lepší. Určitě se k tomu opět prokoušeme. Ale učíme se chybami. A tak, i když mi to připadá s každými volbami zas o kus lepší, tak čtyři roky od jednoho pokusu k druhému je příliš dlouho. Pořád skáčeme na špeky víc, než by mělo být v kraji zvykem. Dokonce i ona přímá demokracie byla zneužita gangem Veverek (abych parafrázoval terminologii čínských soudruhů) jako laciný trik, aby se dostali k lizu. Přímá demokracie by náš politický systém obohatila a vylepšila, ale musí se zavést poctivě a propracovaně.

Participační demokracie – jako kombinace zastupitelské a přímé demokracie – je podle mne jediná moderní cesta jak řídit zemi v novém tisíciletí. A postupně ji zavádět, abychom se stačili s ní naučit zacházet. (Ale ne zas příliš postupně, protože politici to budou sabotovat, jak jen to půjde.) Začal bych zákonem o referendu, kdy sebrání, řekněme čtvrt milionu ověřitelných podpisů by zavázalo vládu k vyhlášení referenda v určitém termínu požadovaného onou peticí. Ověřitelnost podpisů by taky nemusel být problém. Navrhoval bych to ošetřit petičním zákonem, kdy každý občan by si mohl zaregistrovat petici v celostátní petiční databázi, kterou by měly na starost obvodní úřady, které by tam podle občanky uložily souhlas občana s danou peticí. A určitý počet podpisů by automaticky odstartoval příslušnou procedurální akci.

Nejlépe by bylo začít se učit u Švýcarů, kteří už se s přímou demokracií dostali hodně daleko. Nechtěli mít v zemi minarety, udělali referendum – a zadrželi minarety. Kdejaký sluníčkář je kritizuje, ale mají na to právo? Ovšem že mají, je to jejich země, ne? V roce 2010 se usnesli (opět prostřednictvím referenda), že imigranti usvědčení ze závažných trestných činů budou deportováni. Atd. Každým rokem pořádají Švýcaři několik referend k závažným otázkám své země. Řekl bych, že si Švýcarsko vůbec nevede špatně.

Co kdybychom ho následovali?

Sociální programy ožebračují chudé a vychovávají z lidí lenochy, podvodníky a parazity

6. 5. 2013

<http://okamura.blog.idnes.cz> Tomio Okamura

„Sociální programy ožebračují chudé. Cíleně vychovávají z lidí lenochy a podvodníky, učí je parazitovat na systému. Pozitivní diskriminace menšin ve školách vede k úpadku kvality školství a v důsledku nijak pozitivně neovlivní společenský úspěch příslušníků menšin. A je fakt, že inteligence různých etnik a ras je různá a žádný vzdělávací program s tím nepohne. A naopak emancipace žen bílé rasy přináší duševní úpadek celé rasy: to proto, že talentované a chytré ženy mají čím dál méně dětí, protože se věnují kariéře. Naopak ženy s minimem duševních schopností se živí tím, že rodí stále dokola děti, na které berou sociální dávky.“

Kdybych výše uvedené napsal a podepsal já, tak bych byl označen za rasistu. Autorem těchto myšlenek je americký sociolog Charles Murray. Při čtení Lidových novin jsem na jeho jméno narazil ve velmi inspirujícím textu českého sociologa Petra Hampla. Problematice chudých a sociálně vyloučených menšin, tedy černochů v USA, věnoval Murray tři knihy. Jedna z nich vyšla v ČR, jmenuje se „Příliš mnoho dobra“ a věrte, stojí za přečtení.

Na základě tvrdých dat autor doložil to, co sice všichni víme, ale co se snaží nejen americká vláda, ale i ty naše vlády nevnímat. Tedy to, že pokud někdo celý život nepracuje, tak to zpravidla není výhradně vinou společnosti. A že jediný, kdo se svým osudem může pohnout, je člověk sám. O rasizmu vím své, zažil jsem ho v Japonsku a jako dítě i v České republice. A měl na mě naprosto opačný vliv, než na mnohé naše spoluobčany. Neuzavřel jsem se do nějaké své míšenecké komunity a nezačal žít na úkor nenáviděné většinové společnosti. Nekradl jsem víka od kanálu, ale šel jsem studovat. A poctivě přiznávám, že jsem nebyl žádný velký talent a studia na vysoké jsem nakonec nedokončil. Neměl jsem to za zlé ani škole ani své zemi, tehdejšímu Československu. Protože já jsem byl lajdák a dostatečně jsem se neučil. Když jsem neuspěl v akademické sféře, pustil jsem se do práce. Proč? Mimo jiné přece proto, abych svému okolí, ale také tatínkovi a mamince ukázal, že nejsem zas takový lajdák, za kterého mě mají. Pracoval jsem a pracuji 16 a více hodin denně v několika firmách a nově i v Senátu.

Proč už není lenost ostuda?

To, co mám či nemám je zásluhou mé práce a také standardních podmínek, které mi moje země poskytla. Styděl bych se chtít cokoli navíc. Proč se nestydí druzí? Americký sociolog neshání vinu na menšiny – říká: „Chovají se racionálně – dělají jen to, co jim systém dovolí, chovají se tak, jak jsme je to naučili“. Murray dost trefně pojmenovává další problém – tedy podpora matek s dětmi – americký systém, stejně jako náš, vede k tomu, že matky, které by jinak děti neměly, rodí stále dokola a berou děti jako výdělečný byznys. Nejvíce ovšem rodí matky s nízkým intelektem, bez pracovních návyků a přivádí na svět a vychovávají další generaci parazitů. Omluvte mne, ale neznám přesnější slovo – ten, kdo systém cíleně jen využívá a nic mu nedává, je parazit.

Murray sledoval a analyzoval statistiky a věcně doložil, že po dvaceti letech vládních programů pro chudé a menšiny, po miliardách vynaložených na jejich podporu a vzdělávání se počet chudých nezměnil ani o procento. Naopak – zvětšil se rozestup mezi bílými a černochy, kteří před zahájením menšinových programů bělochy celkem úspěšně doháněli. Co se změnilo? Před vyhlášením sociálních programů za prezidenta Johnsona alespoň část chudých bojovala o lepší existenci a vedla k tomu své děti a dělala maximum, aby alespoň ony žily lépe.

Sociální programy převrátily jejich myšlení. Sociální pracovníci začali chudým tvrdit, že když se jejich dětem ve škole nedaří, je to vina společnosti. Skutečnost je opačná, krutá a nekorektní – tím, že se ve škole snažíme udržet ty, co by před lety byli vyloučeni nebo přeraženi na „zvláštní“ školu, tím ničíme celý systém. Snižuje se kvalita vyučování – za cenu toho, že ve škole udržíme jednoho „nepřízřusobivého“ studenta ničíme budoucnost všem ostatním snižováním hranic kvality, ale také disciplíny potřebné pro učení i práci vyrábíme další nepřízřusobivé. Tohle není popis české školy – takhle Američan popisuje důsledky takzvané pozitivní diskriminace, která se pokusila otevřít školy ponejvíc nepřízřusobivým menšinám.

„Intelektuálové“ z celé země se snažili Murrayova tvrzení zpochybnit. Americká psychologická asociace dokonce sestavila speciální tým, který měl Murrayovy teze vyvrátit – ale smůla. Podle Petra Hampla zatím nikdo Murrayova fakta a čísla nevyvrátil. Pravda a fakta se prostě přebarvit nedají. Statistika je neúprosná – v roce 1968 měly USA podle své oficiální definice 13 procent chudých. Během následujících 12 let se náklady na pomoc chudým zečtyřnásobily a v roce 1980 – světě div se – měly USA stále 13 procent chudých.

To zásadní se nedá nijak vyvrátit – vládní politika stanovuje nějaká pravidla hry a také strategie lidí, jak získat peníze. „Platí také princip, že čím méně má člověk nezávislých zdrojů peněz, tím silnější je účinek pravidel hry určených shora.“ Prvním účinkem těchto pravidel je, jak píše Murray, „že chudí se začali krátkodobě chovat způsobem, který je dlouhodobě neudržitelný“.

Co s tím?

Chudým a lidem v nouzi se má pomáhat – to platí na sto procent. Ale jen těm, kteří si nemohou pomoci sami. Dvacetiletý fracek nemá na pracáku co dělat. Ať už má vysokou nebo základku, může vždycky míchat maltu v létě na stavbě, nebo sázet stromky třeba v lese, kdekoli, kde je stále dost a dost práce. Musí se naučit vzít i špatně placenou dřinu. Když tu je práce pro Ukrajince, najde se jí bezesporu dost i pro Čechy, Moraváky i Romy.

A nejde jen o menšiny – bílých dlouhodobě nezaměstnaných mladých lidí přibývá. Přitom sehnat dobrého řemeslníka – tesaře, zedníka, instalatéra je nejen stále větší problém, je to také stále dražší. A firmy mohou vyprávět zkazky o tom, kolik chybí soustružníků frézařů.

Rodiče i děti se holt musí smířit, že ze všech nebudou manažeři. Musíme své děti naučit tomu, že se budou chtít nechtět muset žít prací svých rukou. Jiný recept na nezaměstnanost a na chudobu neexistuje. Pokud naučíme sebe a děti pracovat, tak věřte, že zbude na ty, kdo pomoc skutečně potřebují a kteří si sami nepomohou. Invalidé, mentálně zaostalí, staří lidé, nemocní lidé.

Musím říct, že se mi ani nechce věřit, že tu jsou statisíce mladých lidí, kteří parazitují i na svých rodičích – nechají se jimi žít i v dospělosti. Hanba by mě fackovala vytáhnout ze své maminky nebo tatínka byť jen jedinou korunu – naopak mám za samozřejmost, že část svého platu jim posílám. To, že sociální pomoc a různé sociální programy ve většině nefungují správně, vůbec neznamená, že bychom na ně měli rezignovat.

Jen je třeba si přiznat tvrdou pravdu, že z blbce holt vysokoškolák nebude, ať už je z jakékoli menšiny. Jsem všemi deseti proto, aby chodili na dobré a elitní školy i děti z romského ghetta nebo synové českého recidivisty. Škola ovšem nesmí rezignovat na své základní poslání. Tedy nabízet vzdělání v nejvyšší kvalitě a ve škole také nesmí chybět disciplína. Komenského škola hrou se týkala formy výuky – rozhodně ne zrušení učitelské autority a podřízenosti žáka učiteli. Jsou věci, ve kterých demokracie neexistuje – a to je třeba výchova. Můžeme diskutovat s dětmi, kam pojedeme na výlet. Ale nebudeme diskutovat o tom, jestli se budou učit číst a psát anebo jestli si vyčistí zuby. Ostatně každá demokracie má své hranice a pravidla, která musíme všichni respektovat – právě proto, abychom tu svou míru demokracie udrželi.

Solidarita je nutná, ale má své meze – platí jednoznačně pravidlo, že bez práce nejsou koláče, a pokud je rozdávám zadarmo, musím se připravit na to, že jednou dojde mouka i na obyčejný chleba. I když trochu bych si to přál. Pokorná úcta ke chlebu – jako symbolu lidské práce a božímú daru je ta tam. Stálo by za to ji obnovit.

VEPŘOVÉ HODY – CENY LAHŮDEK

UZENÉ (PORK NECK) \$21 / KG

TLAČENKA \$20 / KG

PÁRKY, JITRNICE, JELITA \$18 / KG

Steve Jobs last words

This needs no further comment.

“I reached the pinnacle of success in the business world. In others’ eyes, my life is an epitome of success.

However, aside from work, I have little joy. In the end, wealth is only a fact of life that I am accustomed to.

And recalling my whole life, I realize that all the recognition and wealth that I took so much pride in, have paled and become meaningless ... in the face of impending death.

In the darkness, I look at the green lights from the life supporting machines and hear the humming mechanical sounds, I can feel the breath of god of death drawing closer ... Now I know, when we have accumulated sufficient wealth to last our lifetime, we should pursue other matters that are unrelated to wealth ... Should be something that is more important:

Perhaps relationships, perhaps art, perhaps a dream from younger days

Non-stop pursuing of wealth will only turn a person into a twisted being, just like me.

God gave us the senses to let us feel the love in everyone’s heart, not the illusions brought about by wealth.

The wealth I have won in my life I cannot bring with me. What I can bring is only the memories precipitated by love.

That's the true riches which will follow you, accompany you, giving you strength and light to go on.

Love can travel a thousand miles. Life has no limit. Go where you want to go. Reach the height you want to reach. It is all in your heart and in your hands.

What is the most expensive bed in the world?

Sick bed ... You can employ someone to drive the car for you, make money for you but you cannot have someone to bear the sickness for you.

Material things lost can be found. But there is one thing that can never be found when it is lost — Life.

When a person goes into the operating room, he will realize that there is one book that he has yet to finish reading — Book of Healthy Life.

Whichever stage in life we are at right now, with time, we will face the day when the curtain comes down.

Treasure Love for your family, love for your spouse, love for your friends.

Treat yourself well. Cherish others.”

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA
Přijďte jej s námi oslavit v neděli 30. října
v 15 hodin

do Národního domu Sokola Sydney 16
Grattan Crescent, French’s Forest. Zahrají
nám dudáci a můžete si objednat jídlo.

„Tak střílej, člověče. Nevidíš tu koroptev?“ „Vidím, ale letí nějak divně.“ „Alespoň ji trefíš!“ „Ale je vůbec čerstvá, když lítá tak pomalu?“

Povídá jeden lovec druhému: „Já se divím tomu Cafourkovi, že s tím svým psem zase diskutuje. Beztak si pro toho zajíce bude muset dojít sám.“

Vyšli si dva přátelé na procházku v džungli. Najednou se před nimi objeví šelma. „Ježíšmarjá, co je to? Tygr nebo levhart?“ „Vím já? Mám snad já obchod s kožešinami?“

V hospodě se sešli dva myslivci. „Člověče,“ povídá jeden, „musíme mít v lese pytláka. Našel jsem zajíce, který měl svázané zadní běhy.“ „To nebude pytlák,“ míní druhý. „To bude hajný Breburda. Nedávno si koupil nejmodernější pušku a ona zřejmě bude už i se samovazem.“

Povídají si lovci mezi sebou: „Ten Bambulík měl letos málo loveckého štěstí. Viděl jednoho medvěda a vrátil se domů s prázdnou.“ „To lovec Kabourek byl na tom líp. Viděl prý hned tři medvědy najednou – a domů se nevrátil vůbec.“

Lidový myslivec se vydal na lov se třemi psy. Za hodinu je zpátky. „Co se stalo?“ vyzvídají sousedi. „Přišel jsi pro další náboje?“ „Ne. Pro další psy!“

V tramvaji: „Pane, prosím pěkně, mohl byste zavřít to okno? Venku je příšerná zima.“ Pán stojí a nehne ani brvou. „Pane, prosím, slyšíte?... Co vám to udělá?“ A zase nic. „Mějte rozum, člověče, nevidíte, jaký je tam samec?“ Nic. „Je top možný, to jsou lidi! Prosím vás, zavřete to okno! Vždyť tam venku fakt nesnesitelně mrzne.“ Dotyčný jen zabručí a pak zlostně přibouchne okénko s dovětkem: „Tak co, spokojen? Už je tam tepleji?“

Vleze borec do tramvaje a cvakne si dva lístky. Vedle sedícímu pánovi se to nezdá, a tak se ho ptá, proč si cvaká dva lístky, když nastupuje sám. Borec mu na to odpoví, že proto, že kdyby jeden ztratil, tak má druhý. Vedle sedící jiný pán si do něj ale musí rýpnout, tak se zeptá, co by udělal, kdyby ztratil i ten druhý lístek. Ale muž se nenechá vyvést z míry a bleskově odpoví: „Tak mám ještě režijku!“

Jak jezdí tramvaje v Bratislavě? Po zkušenostech tvrdíme, že tam jezdí električky jako smrt. U ní také nevíte, kdy přijde.

Mladé děvče, zřejmě venkovské, jede v pražské tramvaji. Nejistě se rozhlédne, pak vstane a přistoupí k řidiči: „Prosím vás, kde zahýbáte?“ Řidič se na ni podívá a odpoví: „Teď už nikde, slečinko, ale kdybyste se tak zeptala před desíti lety!“

„Tedy, musím ti, synovče Viléme, říct, že ti tvoji vrstevníci nemaj ke stáří žádnou úctu! Člověk nad nima v tramvaji visí a lítá jako prádlo v průvanu, ale s nima to ani nehne. Seděj dál jak pecky!“ „Víš, strýčku, to máš těžký. Kdy si my, mladí, máme podle tebe právo sednout?“ „To je přece jasný jako facka! Až budete tak starý jako my, nebo ještě starší...“ „Dovol tedy, strýčku, abych tě vyvedl z omylu. Naše jediná šance, kdy se můžeme posadit v tramvaji, je nyní, když jsme ještě mladí!“ „Jak to?“ „Copak ty si, strýčku, vážně myslíš, že nás, až budeme staří, mladí pustí sednout?!?“

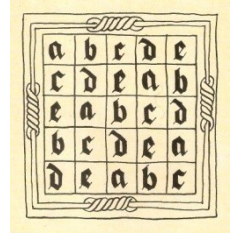

Hádankový koutek

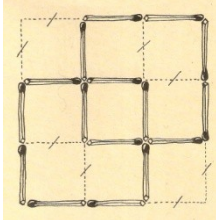
Pan **Richard Toman**, jako obvykle, vyřešil všechny tři hádanky ze srpnového Věstníku správně a řešení přišlo přes Internet. Tentokrát to byl pan **Oldřich Fiala**, kdo mi nakreslil ta řešení na list papíru. První dvě hádanky vyřešil správně, ale na tu třetí mi odpověděl 120.

1. Brain Teaser

Can you fill the squares in a 5x5 square grid with five letters A, B, C, D and E so that no letter is repeated in the same row, nor in the same column, nor diagonally?

Solution: On the right is one of many possible solutions...

2. Matches

The master glassworker is pondering the composition of his stain-glass window with the help of matches. His problem is this: how can he obtain three squares by removing eight matches from this design?

Solution: On the left is one of many possible solutions...

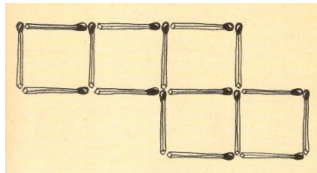
3. What is the Highest Page Number You Can Make?

You are numbering the pages in a book you are writing, using the little number stickers. You have unlimited supply of all the individual digits with the exception of digit 2. You only have 22 of those. What is the highest page number you can create?

Solution: 119. You will use twenty of your 22 digits 2 on the first hundred pages; ten of them in units and ten in tenth digit position. So 21st is used in number 102, and the last one in number 112. Thus those who can calculate, but do not think, get tempted to say 112. However, there are no digits 2 in the next few numbers the highest of which is **119**. But **note** that if the question was: “what is the lowest page number you cannot make?” more people would correctly answer that question with 120. I suspect that was what **Oldřich** has answered...

Dnešní hádanky:

Všechny tři nové hádanky jsou opět z knihy **Fabrice Mazza “Enigma”**. Pokud je tento typ hádanek a obrázků přijatelný, a nikdo si dosud nestěžoval, kniha může být zdrojem hádanek do mnoha budoucích Věstníků...

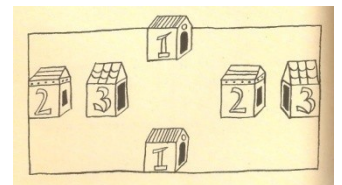

1. Five Squares

A troubadour at the local fair has made a figure composed of five squares. Can you make four squares of the same size by moving only two matches?

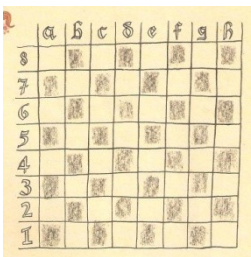
2. Pathways

Draw lines to connect houses 1 to 1, 2 to 2 and 3 to 3 without any lines crossing and without leaving the frame.

3. Eight Queen Problem

How can eight queens be placed on a chess board so that none of them are ‘put in check’ by another one?

Reminder: queens move in a straight line and diagonally.

Note: This is a very hard problem. In 1993 it was included in **The Australian** as one of eight questions for **Mensa competition** for the smartest person in Australia. But I believe that **Richard** likes a good challenge...

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, French's Forest v 14.00 hodin.

Neděle 13/11/2016 v 14.00 hodin:

VE STÍNU

V bývalém Československu 50. let se odehrává napínavý kriminální příběh, který ve svém důsledku zasáhne do osobních osudů aktérů i jejich blízkých. Kapitán Hakl (Ivan Trojan) vyšetřuje krádež v klenotnictví. Z běžné vloupačky se ale vlivem zákulisních intrik tajné policie začíná stávat politická kauza. Z nařízení Státní bezpečnosti přebírá Haklovo vyšetřování major Zenke (Sebastian Koch), policejní specialista z NDR, pod jehož vedením se vyšetřování ubírá jiným směrem, než Haklovi napovídá instinkt zkušeného kriminalisty. Na vlastní pěst pokračuje ve vyšetřování. Může jediný spravedlivý obstát v boji s dobře propojenou sítí komunistické policie? Protivník je silný a Hakl se brzy přesvědčuje, že věřit nelze nikomu a ničemu. Každý má svůj stín minulosti, své slabé místo, které dokáže z obětí udělat viníky a z viníků hrdiny. **Režie:** David Ondříček. **Hrají:** Ivan Trojan, Sebastian Koch, Soňa Norisová, Jiří Štěpnička, Marek Taclík, Filip Antonio, Norbert Lichý, David Švehlík, Martin Myšička, Miroslav Krobot, Hynek Čermák, Halka Třešňáková, Richard Stanke, Jan Novotný, Simona Babčáková, a jiní.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od
prosince do ledna.**

TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2017

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

**Přijďte jej s námi oslavit v neděli 30. října v 15 hodin
do Národního domu Sokola Sydney 16 Grattan Crescent,
French's Forest. Zahrají nám dudáci a můžete si
objednat jídlo.**

LETEM SVĚTEM

Ať se tu ocitlo tak se tu ocitlo, je tu přede mnou první únorové číslo **Videňských Svobodných Listů** z tohoto roku, se snímkem z vídeňské výstavy o díle Antonína Dvořáka na titulní stránce... Na druhé a třetí stránce nás vítají snímky z masopustní veselice v sokolovně ve Steingasse, a na stránce třetí z dětského masopustu. Celá čtvrtá stránka je prakticky pokryta snímky z roku 2015 dokumentujícími události toho roku. Celá sedmá stránka hýří fotografiemi ze života vídeňské sokolské jednoty „Tyrš“ XII/XV. Již jen letmý pohled na „Kalendář podniků a zábav“ nám ukazuje, čeho jsme se v české Vídni mohli tou dobou zúčastnit, a čeho jsme se nezúčastnili... Na titulní stránce druhého únorového vydání nám padne ihned do oka pozvánka na „Representační maturitní ples“ české a slovenské větve v Rakousku – jen si tak moci ubrat nějakých těch šest desetiletí, a dalo by se o tom uvažovat, kdyby to ovšem již nebylo proběhlo v tom březnu!... Pokud byste se snad domnívali, že „Visehradská skupina“ již přestala existovat, mýlili byste se. Ano, ta skupina dosud existuje, a na třetí stránce se dovídáme, že 15. února se v Praze „konal při příležitosti jejího vzniku ... summit jejich vlád“! Není tedy ještě vše ztraceno... Kreslený vtip na čtvrté stránce nás upozorňuje, že „humor je nejdemokratičtější z lidských zvyků“. Souhlasíte?... Samozřejmě, že ani v tomto čísle nechybí upozornění na celou řadu vídeňských „podniků a zábav“ české oko i srdce lákajících – jen kdyby se to všechno konalo alespoň někde v Austrálii či jejím okolí!... V srpnovém vydání má Stanislava Kučerová – na pokračování – velmi zajímavé pojednání o životě prezidenta Beneše/ prezidenta Budovatele... Na páté stránce se rozepisuje značka „drob.“ o životě českého klavíristy, zpěváka, dirigenta, hudebního skladatele a nakladatele R. A. Dvorského. On a Vlach kdysi byli předními českými dirigenty velmi populárních pražských tanečních orchestrů. Po roce 1948 byl Dvorský pronásledován a vězněn. Zemřel v roce 1966... Na šesté stránce nalézáme fotografii repliky vlaku ruských legionářů, vystaveného na Masarykově nádraží v Praze. Ve vagonech takových vlaků zvaných „těplušky“ si naši ruští legionáři proráželi cestu přes Ural a Sibiř „vlastní parou“ až na loď ve Vladivostoku... Pokud míříte na zimu do Evropy, neopomeňte se zúčastnit Mikulášské merendy ve vídeňské sokolovně ve Steingasse s českou vídeňskou omladinou!

Melbournský sokolský list **Kvart** se na titulní stránce svého srpnového/záříjového vydání zabývá atletickou kariérou legendárního českého běžce Ěmila Zátopka, a to při příležitosti konání 29. Olympiády v Brazílii. Na druhé stránce nacházíme vzpomínku na dva velké Čechy dnes již dávné minulosti – a to na krále Karla IV, a na mistra Jana Husa... Na šesté stránce rozptyluje česká návštěvnice a hudebnice Lucie Dobrovodská obavy z jedovatých hadů a pavouků, a rozplývá se chválou svého přijetí v Melbourne, pod titulem „Melbourne jako doma“. Nu a do Melbourne zavítá Domažlická dudácká kapela, jak se dočítáme na desáté stránce. A pokud jste vyznavači argentinského tanga, neopomeňte si ho přijít zatančit do melbournského Sokola – v den bohužel označený jen zcela neurčitě...

Západoaustralský **Klokan** na to v srpnu vyzrál – sotva otevřete barevný titulní list, vyvalí se na vás „Závazná objednávka“ na vepřové hody – jen kdyby to nebylo tak daleko. Protože inzerovaný jídelní lístek s polévkou, pečenou jitrnicí, jelítkem, zelím a bramborem, a to vše za pouhopouhých dvacet dolarů, je nabídkou věru lákavou. V lůně lákavého jídelníčku však objevíte i „klobásy, špekáčky, tlačenku“ a celou voňavou řadu dalších dobrot – sliny se prostě nemohou jednomu v ústech nesbíhat ani na východním konci tohoto světadílu... Hned na první stránce jste též potom zváni „S Katikou za orchidejemi“. A rovněž i do Cracovia klubu na: Local European Business Expo 2016 in Perth. „Za divokou zvířenou Austrálie“ se můžete rozjet po přečtení článku Ivy Zausin na páté stránce. Nechybí ovšem ani Klokánek pro děti, takže budete moci obtahovat a prolétat přes louku... Velmi zajímavá jsou pozorování českých turistů Krystýny Podeszwové a Martina Císaře uveřejněná na stránce třinácté, dvou vysokoškoláků, kteří po několik měsíců okoušeli Západní Austrálii... Nechybí ani celé stránka oznámení pod názvem „Služby pro českou a slovenskou komunitu“ – a tam se dočtete opravdu a leccems.

Patří to sem nebo nepatří? Neptejme se, a raději oblažujme čtenářskou obec obsahem listu **American Sokol**, data poněkud obstaršího – totiž data ještě květnového. Starostka Jean Hruby se v úvodním slově mimo jiné zabývá i otázkou, jak by se asi hodilo pojmenování Czechia/Čechia pro Českou republiku – a ono možné nové

pojmenování se jí nijak nezamlouvá. Není sama. Naprostou zajímavostí se zdá být citát na titulní stránce tohoto vydání z románu klasického ruského autora Lva Tolstojeho Anna Karenina "Spring is the time of plans and projects!" ... Je tu přede mnou ale i letošní letní vydání červenec/srpen. Na osmé a deváté stránce je velká řada zdařilých snímků ze života amerických sokolů. Ač si tím nejsem zcela jist, budou to asi snímky z nějaké sokolské události v Clevelandu.

I ten **Čechoaustralan** nesoucí datum Podzim/Jaro se mi nějak opožděně objevuje zde na verpánku. Nedošlo k tomu pozdnímu objevení se jeho vinou – jsem holt šlendrián a prohrabuji se haldami tiskopisů dost neplánovaně. Leč k věci. Hned na titulní stránce padne čtenáři do oka domnělá tvář Karla IV – jak on ten chlapík asi opravdu vypadal? Narodil se 14. května L. P. 1315 a všestranně vzdělaná a orientovaná redaktorka tohoto vzácného časopisu se na několika úvodních stránkách podrobně zabývá jeho životem a jeho zásluhami. Přestože urazila již celý podější odstavec svých úvah, nabádá čtenáře začít oním tradičním „byl jednou jeden král“. Barbara Semenová je hluboce vzdělanou pisatelkou, a je pravým požitekem zahloubat se do jejich rozvázných úsudků. Není náhodou, že i na poslední stránce, vlastně již na zadní stránce obalu, je uveřejněna i dobře známá báseň dobře známého českého básníka o Karlu IV s počátečním veršem „Král Karel s Buškem z Vilhartic...“. Pero autorky nás upozorňuje i na několik Karlových sňatků, a nelze věru pochybovat, že on si ten lišák dovedl nějak vybírat i mezi velmi ještě útlými krasotinkami oné doby – jednou z jeho chotí byla totiž i mladičká nevěsta Karlova zemřelého syna. Samozřejmě, s nevěstami se ku Karlově říši připojovalo to i ono nové území. Dovedl on v tom nějak chodit!... V tomto vydání Čechoaustralana se ovšem dočteme i o ledačems jiném – já se například takto zásluhou melbournského časopisu dovidám o jménu nové české generální konsulky v Sydney... Na jedenácté stránce si pročítáme žalostné vzpomínky Zdeňka Riche o osudu jeho prarodičů z Nového Bydžova jim tak nelítostně uděleného německými nadlidmi... O australském bushrangerovi Nedu Kellym se pak rozepisuje Zdeňkova manželka Jana. Též její zásluhou se objevuje báseň již před mnoha lety zemřelého Sydneyčana Karla Šindeláře Eukalyptus... Ono se dá prostě tím Čechoaustralanem listovat a listovat, a vždycky se dolistujete něčeho zajímavého. Tak třeba v tomto čísle vzpomínek Miloše Ondráška na jeho pobyt v poušti Kalahari – a do oka vám nemůže nepadnout „datlovitý pták medozvěstka křiklavá“ – ano, prosím, medozvěstka křiklavá. Veterinář Ondrášek podotýká, že „k africké avifauně patří také medosavka“, nádherně opeřená... Na několika stránkách se rovněž dočtete to i ono o lidech – hlavně ono – a také filmové herečce a české krasavici Lídě Baarové, jakož i o její sestře Zorce Janů... Nu, čím dále a déle listujete a probíráte se tím Čechoaustralanem, tím více žasnete nad výborností jeho vydavatelky. Leč nelze než přece jenom ukončit to listování a probírání se. Ukončeme snad však posledními verši oné tak dobře známé básně na té nejposlednější stránce – „ach přibliž k tomu lidu hled a přitiskneš svůj k němu ret a neodtrhneš více!“... Jen jedna jediná věc, pro mnohé snad jen maličkost, která mě při čtení Čechoaustralana ruší. Ruší? Ano, opravdu ruší. A to je ono soustavné používání termínu „emigrace“. Tak či onak, my, ti osmačtyřicátníci – jsme byli v naprosté většině exulanti, opravdoví exulanti, včetně oněch desítek tisíc ze studia vyloučených vysokoškoláků. Z Čech odešli stoupenci Komenského rovněž nebyli žádnými emigranty. Já sám jsem se NIKDY nepokládal za pouhého emigranta, jenž odešel ze svojí země za lepším, za větší skývou ... Snad mi paní redaktorka toto extempore promine!

Červnové vydání **novéhoPolygonu** je opět uvedeno oslovením čtenářů paní redaktorkou Danou Kratochvílovou. Upozorňuje čtenáře, mimo jiné, na stanovisko svého časopisu, že totiž se v jejím časopisu promítá „mosaika názorů“ pokud jde o pohyby vln běženců z Východu. I v tomto čísle jakoby dominovali naši australští dopisovatelé – Stanislav Moc, Marcela Čechová, Jaroslav Kovaříček, Miloš Ondrášek. Nápaditá Marcela Čechová ve svém příspěvku „Jak to Britové Brexli“ klade čtenářům tuto otázku: „Otázkou je, zda svým členským zemím EU odvádí práci, která by stála za to, aby ji podporovaly.“ A pošlyte tento bonmot: „Nevím, co oficiálně říká BREXITU anglická královna, ale dočetla jsem se, že neoficiálně se zeptala, zda by ji někdo mohl sdělit alespoň jeden jediný důvod, proč by měla být Británie i nadále členem Evropské unie.“ K tomu bych dodal já, že bruselský moloch se svou mnohatisícovou – mnohastaticovou byrokracií brzdí vývoj jednotlivých členských zemí. České republice přistříhl bruselský kolohnát křídla tak nakrátko, že Čechům zcela zničil jejich tradiční a výnosné cukrovarnictví, omezil někdejší výrobu několika značek

automobilů na Škodovku, a to jen pod vedením Německa, a zcela dogmaticky jim přikazuje, co se smí a co se nesmí... Marcela Čechová také předkládá k úvaze čtenářů další svůj článek o tom „Jak porozumět Trumpovi“... Dočítáme se v tomto časopise i o mnoha jiných aktuálních pozoruhodnostech. Milan Hulík se rozepisuje jednak o dalším příběhu české justice, a též i o „kroměřížské výzvě“, kterou jadrně svým hulíkovským stylem označuje takto: „Je to veřejná soutěž o nalezení homunkula, nějakého nového krále Ječmínka, který bude bohatým brát a chudým dávat.“ ... Nu, jakbyne? Luděk Frýbort nás obdařuje několika svými bystrými a podnětnými úvahami; citoval bych zde tuto jeho perličku z jeho Nápadníku: „Žádné paušální odmítání cizinců nebouří luhy evropskými, jako spíš, což ohleduplní duchové rádi zamlčují, si některá blízká i vzdálenější etika vysloužila nedobrou pověst.“ V jiném článku se Frýbort zamýšlí o nadcházející volbě amerického prezidenta, a ve své úvaze pod titulem „Přemýšlování netrardiční o štěstí a míru“ odvážně a mistrně kritizuje vlastnosti Čechů: „...není mírumilovnost totéž co poddajnost, uhýbavost, ustrašenost, umění ze všeho vykličkovat, neřku-li zbabělost?“ ... Ovšemže, drahý krajaně podrobující svůj národ ostré kritice ze svého nově zvoleného sídla v německém Hannoveru – leč jen i letmý pohled na mapu Střední Evropy člověku napoví, že udržet se po staletí v semknutí velmi početného a velmi bojovného Německa nepochybně vyžadovalo několik druhů umného kličkování. A nechme klobouk na hlavě – Češi se dosud nikdy ještě nedopracovali k vyhlazování milionů lidských bytostí plynem a hromadným spalováním... Jak zakončit? Třeba zajímavou úvahou Jiřího Abrhama v jeho článku Dnešní situace: „...Co se týká povahy, jsme my Češi a Moravané kříženci mezi Husem a Švejkem.“ Řekl bych, že na rozdíl od důsledného kritika své rodné země Luďka Frýborta, uhodil Abraham hřebíček na hlavičku. Dalo by se pokračovat, zajisté by se dalo pokračovat, leč budme uvážliví a nepřeceňujme schopnost čtenářů vydržet čist.

Dorazil konečně z Francie zářijový **Sokol de Paris**. Nic revolučního v něm nalézt sice nelze, ale na titulní stránce nacházíme obraz sochy svatého Václava na koni, uvnitř celou řadu snímků – všeho všudy čtyři stráněčky. Leč budme vděční i za to maloučko – lepší čtyři stránky nežli žádná.

Tiskem naší krajanské veřejnosti se opět s radostným uspokojením probíral

Bořek Šindler

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Jedné srpnové neděle se nezdolatelnému a nijakými nezdary dosud nezdolanému sokolskému filmovému technikovi bratru promítači Petru Čermákovi zdařilo po obratném odstranění všech závad počastovat své věrné obecenstvo někdejší českým velkofilmem Jan Žižka se Zdeňkem Štěpánkem v titulní roli českého hrdiny všech staletí. Palcáty, sudlice a cepy bylo nepochybně slyšet po celé budově, a všechen okolní svět se chvěl před odplatou husitského hněvu spravedlivých českých obránců jejich jedině platné boží věrnosti. Poděkujžme tudíž bratru Čermákovi za jeho opravné dílo a těšme se skutečností, že nám on dopřál nyní též shlédnout ono filmové veledílo... V zářijovém představení nám obětavý bratr Čermák nabídl jeden ze starších českých filmů z roku 1931: „On a jeho sestra“ v hlavní roli s Vlastou Burianem. Jak Vlasta Burian tak jeho spolupředstavitelé Eman Fiala, Jindřich Plachta, Theodor Pištěk a jiní tehdy ještě všichni hýřili mládím. Námět tohoto filmu je jednoduchoučký, ale znovu jsme si ověřili, že již na počátku třicátých let minulého století byla česká kinematografie na velmi vysoké úrovni. My stařešinnové jsme si též osvěžili vzpomínky na tehdejší český šlágr „Růžové psaníčko, znamená randíčko“. To holt byly náky časy, lautr růžový!... Vlasta Burian má ovšem ten škraloup z válečných let, kdy vystupoval v rozhlasové skeči „Hvězdy nad Baltimorem“ a nechutně ostouzel československou vládu v Londýně. Čeští bolševici mu to však nakonec prominuli. Tohle dnes už ale jen jako doušku. Komik on to byl ten Burian na svou dobu úžasný – byť i jiného rázu než byli V. a W., miláckové levicových intelektuálů. Jisto však je, že na nedostatek komiků česká společnost za první republiky netrpěla, a Vlasta Burian byl jedním z nich. Takže milé Ponrepo, jen houšť!

POZOR! POZOR! Jde o potěšitelnou zprávu týkající se naší sokolské knihovny v sydneyjské sokolovně... Bratr knihovník Ray Černý, před nedávnem nás navždy opustivší, by se jistě zaradoval, kdyby viděl, jaké nové péče se dnes dostává naší knihovně ve French's Forest. Měl jsem nedávno příležitost pohovořit se sestrou Danielou Frimlovou, která spolu s bratrem Petrem Čermákem indexuje tisíce knih tam uložených. Sestra Frimlová mi dala nahlédnout do svého počítače, kam zanáší tituly knih a jejich autorů – a užasli byste, co všechno si lze v naší sokolské knihovně vypůjčit. Velký počet publikací týkajících se Sokola a sokolských sletů je jen zlomečkem toho, co knihovna obsahuje. Skutečně – nad tou bohatostí opravdu zrak přechází! Zdá se, že zaindexování všech výtisků potrvá ještě několik měsíců, ale až bude dokončeno, budeme se všichni podívat, kolik pokladů knihovna naší jednoty vlastní. Máme totiž pravděpodobně vůbec nejbohatší českou knihovnu mimo hranice České republiky, a nejen sokolskou, a to je bezesporu záviděníhodné kulturní bohatství. Jde o tisíce výtisků, především leč nikoli výlučně děl české literatury. Sestrě Frimlové i bratru Čermákovi budiž vznesen vřelý dík za jejich úsilí vytvořit přehlednou indexaci našeho knihovního pokladu! Ano, znovu se potvrzuje, že nejen připásováním, upažováním, poskoky, přeskoky a kotrmelci žije duch Sokola!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Nu, Češi se nijak obzvláště na Olympiádě v Riu de Janeiru neprosadili, avšak jednu zlatou přece jen jim utržil jeden jejich přeborník – v oboru judo. Naprosto nečekaně. Získali i jistý počet medailí nezlatých – leč mezi atletické špičky se nedostali. Slováci získali zlato v přeboru mnohakilometrové chůze – a Austrálie se samozřejmě na desátém místě počtu zlatých úlovků umístila velice čestně. Jak bylo lze očekávat, USA si zasloužila a domů odvezla nejtěžší pytel ryzího zlata, následována Velkou Británií, která dovede své sportovní úspěchy tlumit i patřičnou skromností... Tytam jsou doby, kdy Češi dovedli vynikat v prostných pořadech. Dovedou se dnes rozcvičovat především kolem víkendových chat – a snad je jim to i prospěšnější.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Česká tenistka Karolina Plíšková se letos v turnaji American Open probojovala až do finále. Teprve ve finálovém utkání podlehla Němce Kerberové, a to byl bezpochyby velmi zasloužený úspěch. Petra Kvitová naopak pohořela ještě v nižším kole. Berdych se tohoto amerického turnaje letos nezúčastnil... Do semifinálového utkání dámského turnaje v kanadském Quebecu se též probojovala česká tenistka Tereza Martincová, leč za mez semifinálovou se neprodala.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Že bychom teď poněkud odbočili od vyšlapaných steziček? Že bychom se vrtli – byť jen nakrátko – do českých dějin? Buďme ale odvážní, a dovolme si ten přepych a posviťme si alespoň na ty nejčelnější události v šestnáctých letech minulých staletí. V letech šestnáctých i v jejich okruhu. Posuneme-li čas jen o prvních sto let, do roku 1916, ocitneme se uprostřed první světové války, zatím jen v Evropě – USA do války tehdy ještě nevstoupily, v zákopech na severofrancouzských bojištích stojí německý bodák proti francouzskému, a v Rusku se ještě v carské armádě udržuje jakýs takýs pořádek mezi hladovějícími a špatně vyzbrojenými vojáky. Masarykova akce za znovuoobnovení české či československé samostatnosti je v plném proudu, a opírá se zatím jen o francouzské legionáře. Doma je nálada stísněná, vídeňská vláda potlačuje jakýkoli projev nespokojenosti... Posuneme-li onu časovou ručičku o dalších sto let do roku 1716, rozprostře se kolem nás pobělohorská tišina české litosti. Česko-bratrští exulanti v cizině vymírají, habsburská moc utuhuje, a český jazyk ve městech ustupuje Vídni favorizované němčině... Rok 1616 nás zavede do předpokoje bělohorských událostí. Habsburkové sice z Vídne udávají Praze tón, leč nepanuje ještě všemocné katolictví vídeňskou mocností protěžované – jen čeští protestantští stavové pošilhávají po nekatolické alternativě panovnické moci, a bláhovými úvahami se jejich touhy počnou upínat až do daleké německé Falce k mladému Fridrichovi, neznalému českého jazyka ani české problematiky. Podaří se jim však na trůn do Prahy tohoto neznalce dosadit. Ten potom i s chotí uteče po prohrané bělohorské bitvě zpět do Falce, a v Čechách dochází k drsné persekuci nekatolíků... V předešlém století, tedy v roce 1516, se naopak České království ještě těší poměrně náboženské toleranci vybojované v husitských vzpourách, a jagelonští panovníci, ač sami

smýšlení přísně římskokatolického, nijak obzvláště neprosazují nutnost katolického vyznání. Z evropského jihovýchodu se však blíží turecké vojsko, a strach dohání české stavovské mudrce po ukončení vlády tolerantních Jagelonců dosadit na český trůn rod Habsburků – zcela bez vnějšího násilí... Vrátime-li se ale nazpět do roku 1416, nalezneme české země ve znamení odporu k upálení mistra Jana Husa v německé Kostnici, a zároveň i odporu k nastolení na český trůn mladšího syna Karla IV, Zikmunda. Čechy se ocitají na pokraji husitských bojů proti křížáckým výpravám devastujícím prakticky veškeré bohatství nahromaděné králem Karlem. České země se ocitají na samém prahu odsouzení ostatní Evropy pro údajné kacířství, a celé příští století je potom poznamenáno náboženskými boji a nepokoji... Rok 1316 nachází české království pod vládou mocného Jana Lucemburského, do Čech docházejícího pouze pro finanční úhrady svých válečných choutek. Nicméně jeho nejstaršímu synovi v Čechách zrozenému jeho české přemyslovské choti Elišce se dostává té nejvybranější výchovy v prostředí evropského Západu. Zatímco otec Jan bojuje na mnoha cizích bojištích, syn Karel se již stává markrabětem moravským v přípravě na kralování v Praze... Zvolme si nyní jako poslední letopočet v našem zpětném žebříčku rok 1216. Rod Přemyslovců ještě v Čechách panuje a je rodem dosud ještě velmi mocných vládařů. Troufá si nicméně dosazovat do pohraničních území německé kolonisty, kteří se však nehodlají přizpůsobit zemským poměrům, ba naopak do českých zemí zavádějí nová zřízení. Ještě se neukazuje konec vlády Přemyslovců. K tomu dochází až na počátku dalšího, čtrnáctého století, kdy se vláda českého království ocitne v rukou rodu Lucemburků... Nuže, milí čtenáři, tím zde končím pohled do několika koutů naší české historie – a nebyly to opravdové perly? Nikoli v tom mém podání nehistorika – jen svojí podstatou?

Je všeobecně známo, že Češi nejsou přílišní vejťahové. Leč samozřejmě – té skromnosti by mělo být jen vocamcaď až pocamcaď. Nu dobře, Češi neproměnili jednu sydneyjskou čtvrť na malou Prahu tak jako ji dokázali proměnit čilí Maďaři na malou Budapešť – ale zdá se, že elegantní Double Bay již odzvání. Neměli bychom však přece jen dát australské veřejnosti zapomenout, čím a jak se Češi opravdu klasicky vepsali do historie pátého dílu světa. Nevěříte, že se tak opravdu vepsali? Vraťme se tedy o několik desítek let zpět do australského starověku/středověku, do počátku padesátých let minulého století – a to přece bylo vlastně jen ještě včera! Sněžné Hory jako by byly tehdy čekaly na příležitost vedrat se do popředí zájmů milovníků zimních sportů. Těmi ovšem dinkum Aussies nikdy nebývali, a o lyžaření se jim nikdy ani nesnívalo. Leč na úpatí Kosciuszka se objevili Tonda/Tony Šponar se Sašou Nekvapilovou, do Sněžných Hor počali jezdit za prací stovky mladých Čížků – a ejhle! Zrodilo se australské lyžaření. Ano, přesně tak. Byli to právě Češi, kdo zavedl zimní lyžaření do Thredba a okolí. To snad za prvé. Pak se kolem poloviny padesátých let na hvězdném nebi objevila kometa v podobě vídeňského Čecha Rudy Komona. Ten naučil Australany pít alkohol civilizovaně a během stolování. Kdo z nás osmačtyřicátníků by si dodnes velmi živě nepamatoval ty úděsné honby za püllitrem! Ve fabrikách se skončila práce o čtvrté či páté, a pak hrrrr horem pádem za pultu pubu. Tam se ve stoje a s kloboukem postrčeným do týla chlastalo – ano chlastalo – do šesti, jen do těch šesti; pak se pod trestem velkých pokut hospody musely zavřít. Hermeticky sice nikoli, oni byli ti australští bloukové dost vynalézaví, ale po šesté byl oficiálně šlus alkoholu ve stoje. A trvalo dlouho, předlouho, než se Austrálie posunula, co do civilizovaného způsobu spotřeby alkoholu, mezi ostatní světadíly. Jedním z hlavních reformátorů oněch nemravů se stal právě Rudy Komon. Ukazoval svému udivenému okolí, že lze popíjet sklenku piva nebo vína s jídlem u stolu, ne jako dobytek u vysychající louže. To snad byla zásluha Rudy Komona číslo jedna. Jeho další zásluhou bylo naučit Australany oceňovat svoje vlastní umělecké malíře. Australané totiž ještě hluboko do padesátých let minulého století nepokládali svoje vlastní umělce za hodné pozoru – jen a jen matička Anglie rodila hodnotné umění... Kolem Rudy Komona se seskupila celá plejáda mladých australských malířů, a Rudy Komon jim pomáhal ve svém studiu v Paddingtonu prorážet hladinu nepochopení. Ba často i sám od mladých malířů jejich obrazy kupoval a ponechával si je ve svém držení, jen aby mladým umělcům dodal kuráž... Ano, milí přátelé, byl to Čech Rudy Komon, kdo učil Australany civilizovaně zacházet se sklenkou alkoholu, a patřičně oceňovat své vlastní umělce. Ano, milí přátelé – lyžaření, civilizované požívání

alkoholu a hodnocení svých vlastních umělců – to jsou nesporně přínosy Čechů Austrálii, a jsou to přínosy hodnotné. Ovšem protože Češi doma ve víru žabomyších domácích půtek šestý světadíl ještě úplně neobjevili, o český život v Austrálii dosud projevují jen opravdu pranepatrný zájem. Jen tak aby se neřeklo. Kdepak nějaký takový Goethe Institut, na to my holt nejsme... Sedej, panenke, sedej v koutě?... Ale tam tě budou hledat jen setsakramentsky těžko.

Zdá se, že dcera Jana Wericha nebyla jeho jediným potomkem. Dovídám se – zásluhou bratra Jiřího Jelínka – že je jeho potomkem také pan Jiří Petrášek, ředitel Evropské obchodní akademie v Děčíně. Jeho osvojitelé, manželé Petráškoví, mu poskytli výchovu a všechno ostatní, co patří ku vzdělání slušného občana. Werichovy filmy prý sleduje velmi pozorně. Matku, která ho umístila již jako kojence do ústavu, nechce ani znát... Další pozoruhodností je, že Jiří Petrášek chodil do školy s tenistkou Martinou Navrátilovou!

Lovec perel B.Š.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA (17)

V neblahém přítmi počátku německé okupace

Bořek Šindler

Vraťme se nejprve alespoň několika větami k té mnichovské zradě. Přítmi? Bylo to přítmi temné a bylo v něm dusno. Do Prahy proudily toho neblahého podzimku roku 1938 davy uprchlíků ze sudetského území okupovaného Němci. Byly to především rodiny tamních Čechů, byly mezi těmi uprchlíky i dřívější běženci z nacistického Německa v Sudetech naleznuvších asyl, a semtam i sudetský Němec nacizmem nenačichlý – ale Němců nacizmem nenačichlých byla věru jen opravdová hrstka. Jindy opuštěné prostory sletových budov, šaten a dvorců se hemžily tam narychlo ubytovanými uprchlíky a jejich tragické osudy byli i jakousi předzvěstí budoucích útrap celé země. Lord Runciman se už v Československu po skončení své úlohy mouřenína nikdy neukázal, ale obě zrádné západní mocnosti, Francie s Velkou Británií, spolu s ostatním pomýleným světem se vyžívaly v ráji svých ilusorních představ o Hitlerově záruce míru a pokoje. Ne všichni západní politici a státníci však sdíleli ony povětrné iluse o údajné mírumilovnosti německých spiklenců – a mezi ně patřili například Churchill a Eden... Abdikovanější Edvard Beneš přednášel v USA, a jeho nástupce z nouze Emil Hácha na pražském Hradě jenom paběrkoval. Čeští extrémní pravičáci si vylévali hněv na projevech celého Masarykova dědictví, a na Slovensku se luďáci šikovali k definitivnímu zrádnému úderu a opuštění zbytku Československé republiky, která v říjnu 1918 vymanila „Horní Uhry“ z lopaty maďarských hrobařů a hrobaříků.

Ze zbytku někdejšího bohatého českého království se stal Protektorát Německé říše – bez pohraničních oblastí. Pražané tuto trosku sice okamžitě překřtili na Protentokrát, avšak to nijak nepomohlo vymanit Čechy z železného sevření Němců. Evropa se sice počínala probouzet z omamného spánku navoděného trestuhodným anglo-francouzským politickým diletantstvím a zákeřnou zradou Československa, ale to pozvolné procitání a protírání si očí však v železném objetí okupantů uvězněným Čechům nestačilo k odvržení německého chomoutu. Během onoho období mezi březnem a koncem srpna roku 1939 jsme si my Češi prostě nemohli toužebně nepřát brzké zahájení války. Věděli jsme, že k válce dojít musí, a byli jsme nedočkaví. Zcela paradoxně – trvalý mír by byl býval pro nás Čechy znamenal trvalé vasalství. Prvního září toho osudného roku jsme se dočkali. Němci vtrhli do Polska, a Britanie s Francií jim vypověděly válku. Konečně!

Toho roku naše rodina trávila letní dovolenou v malé zastrčené vesničce na Příbramsku jménem Drásov. Zastrčená vesnička to věru byla, leč oplývala vším, co si měšťáci z Prahy mohli přát – Drásov byl obklopen hlubokými brdskými lesy a ležel poblíže tří ohromných rybníků, Hornáku, Prostřednáku a Dolnáku. Koupat se v nich bylo opravdovým požítkem. V Dolnáku jsem se prvního září roku 1939 koupal a slunil – a najednou příběhne s puškou na rameni porybný Paták – jako bych ho dodnes viděl – a s širokým úsměvem ve tváři na nás už zdálky volá: „Je válka, Němci napadli Polsko!“ Ihned jsme se vypravili zpět do Prahy autobusem na trati Písek – Praha,

a i nový školní rok se už zahajoval, s nadějami lepšího budoucna. Autobusová společnost JAS – Jihočeská Akciová Společnost – tehdy vzorně obstarávala spojení Praha-Mníšek-Dobříš-Milín-Písek a zpět, a to rychleji než Státní dráhy z Příbramě přes Beroun. Z Drásova se muselo ale nejprve dojít na stanici na křižovatce „U sloupu“ poblíže vesničky Dubenec... To všechno dnes působí podivně: přát si válku a radovat se z jejího vypuknutí! Nu ale, český svět kvete podivnostmi, jako jimi vždycky v minulosti prokvétal. Jen k doplnění – kolem Dubence se našel později, již za komunistů, uran a došlo tam k násilné a obširné devastaci celého tamního i okolního kraje.

Poláci se sice za mnichovské krise vůči Československu zachovali bídácky, a spolu s Maďarskem si za přispění Německa ukrojili další kusy naší republiky, ale Češi byli přesto po německém vpádu samozřejmě na jejich straně. V Praze se okamžitě vyrojily celé série vtipů, jakoby v napodobované polštině. Tak třeba německý tank byl „kaktus pochodowy“, německá armáda „cirkus plechowy“, černá káva „tma v grnku“ a zákryt „prosze pana, pan za pana, že by pan neviděl pana“. Čeští vtipálkové potom pronásledovali svým dobromyslným ostrovtipem i do Britanie uprchlé polské vojiny. Jeden z nich, aktuální až později, během války, si zde ale prostě už dnes nemohu odpustit. Není to vtip ostudný co do výrazové škály, leč nepostrádá jisté škádlivosti, takže doporučují českým dámám nečíst několik příštích řádků... Důstojník polské zahraniční armády v Anglii dostane přes víkend volno a odebere se trávit je v hříšném koutě Londýna. Na Piccadilly si narazí šikovnou štetku a prožije s ní v hotelu vášnivou noc plnou kouzel, vojenských i nevojenských. Náš zdatný oficír se musí ale hned časně ráno vrátit k regimentu; vstane tudíž už za kuropění, kdy dámička se ještě unyle protahuje v posteli, zatímco on se před zrcadlem pomáduje a upravuje si kravatu. Vtom na něho to děvče žádostivě vyhrkne: „And what about the money?“ Načež náš již napomádovaný oficír se hrdě od zrcadla otočí k prameni jemu nepochopitelného dotazu a pyšně pronese polskou angličtinou: „Many? Vot many? Polish ofizérs never take many!“ – Nu, Polsko bylo vyřízeno – i se svými hrdinnými hulány se šavlemi na koních nemilosrdnými německými tanky – během několika týdnů, ale válka trvala dál, poslouchal se cizí rozhlas a šuška si přicházela na své. Na radiových přístrojích jsme museli ovšem mít upevněnu oficiální dvojjazyčnou výstrahu: „Poslech cizího rozhlasu se trestá smrtí!“ Kola odplaty se však počínala pozvolna roztáčet...

Ultramoderní budova našeho dejvického gymnasia padla do oka hned prvním okupačním kolonám. Hned ji obsadili, leč brzy ji opět vyklidili, a ponechali ji výchovným účelům ještě asi po dva další roky. Dejvice samotné se však již během prvních měsíců okupace změnily téměř k nepoznání. Především s likvidací československé armády zmizely odtud vojenské uniformy důstojníků, kterými se Dejvice dříve jen hemžily. Němcům padla za oběť budova Ministerstva Národní Obrany, na Vítězném náměstí budova Hlavního štábu, a po studentských nepokojích a po uzavření českých vysokých škol i obrovský moderní komplex Nové techniky a k ní přilehlé Masarykovy studentské koleje. Němci samozřejmě okupovali i celý komplex vojenských zásobáren kolem Wuchterlovy ulice nad Vítězným náměstím. Budova techniky pak sloužila až do skončení války za SS Kaserne. Dejvice byly plny německých uniforem kopřivové barvy, a každé ráno jsem procházel tehdy ještě volnou nezastavěnou loukou u Vítězného náměstí kolem tam cvičících vojáků cestou do školy... Bubeneč byl postižen zcela jinak. Obrovské majestátní staré vily opuštěné bohatými majiteli uprchlými do ciziny nebo odvečenými do koncentračních táborů byly okupovány rodinami vyšších německých důstojníků, a v několika prostorných vilách bankéře Petschka se zahrnázilo Gestapo. Narozdíl od Dejvic zůstal však Bubeneč čtvrtí celkem bez německých uniforem. Dejvická sokolovna na Bubenečské třídě zůstala po rozprášení Sokola až do konce války uzavřena... Jisto je, že se Dejvice staly v Praze jakýmsi centrem moci německých uniforem.

Během dvou prvních let okupace jsme my v našem gymnasiu na Velvarské třídě – dnes Evropské – celkem nepocítili tlak německých, obyčejně potom sudetských, inspektorů a protloukali jsme se školním rokem celkem bez zásahů ze strany okupantů. Ve třídách ale musely viset kromě obrazů prezidenta Háchy i portréty Hitlera. Když se ve třídě někdy objevil německý inspektor, muselo se povstat a se zvednutou paží vzdát hold Vůdci. Museli jsme znát a zpívat německou hymnu, a právětak SA Horst Wessel Lied - Die Fahne hoch, die Reihen dicht geschlossen. Na intonaci německé hymny jsme všem potají zpívali její neopakovatelnou versi

„Záchody nám rozbourali, kam teď budem chodit (spát) – Adolfovi Hitlerovi na ten jeho shnělej stát...“ Udavačů jsme se neobávali, nikdy také udavači mezi námi ani nebyli. Spoluzák Alfred Friedl narozený v Lublani, měl, pravda, německou matku a skončil jako voják německé armády, ten byl ale opravdovou výjimkou – leč nikdy by nebyl nikoho z nás udal. Hned od roku devětatřicátého se do všech škol v Praze i jinde začínali trousit žáci z rodin vyhnaných horlivými luďáky ze Slovenska. Do naší třídy jich přišlo několik – Dušan Šubrt, Květoslav Odvárka z Košic a Láďa Karpíšek z Kremnice. Přicházeli tiše a zkroušeně, a my mladí idioti jsme se dovedli posmívat jejich poslovenštěné češtině! Začalo na našem gymnasiu vyučovat i několik ze Slovenska vykázaných profesorů.

Nežli zakončím tuto kapitolku Črtů – ještě pár poznámek. Ihned po napadení Polska uvrhli Němci tisíce Čechů jako rukojmí do koncentračních táborů. Byl mezi nimi i tatínkův spoluzák z příbramského gymnasia řídící učitel z Klatov Sobotka – ten kdo nám doporučil nalézt letní pobyt v Drásově, kde bydlela jeho sestra. Vrátil se z tábora v Buchenwaldu až po skončení války, jako zapřísáhlý komunista. Jiným „haeftlingem“ v Buchenwaldu se stal i náš souseď v Terronské ulici major Langhammer, ruský legionář. Měli s mým otcem domluveno, že kdyby na dveře zaklepal Gestapo, zaklepe současně ten stíhaný nebo někdo z jeho rodiny na mezi našimi byty sousedící zeď. A tu jednou ráno už kolem páté hodiny slyšíme klepání, vyhlédli jsme z okna, ale zahlédli jsme již jen auto Gestapa, jak zahýbá do Verdunské ulice. Major Langhammer rovněž přeťval válku v Buchenwaldu – a v posledních týdnech ho tam na smrt nemocného objevila jeho dcera Věra v uniformě vojínky československé armády v Británii. Zemřel v jejím náručí... To byly ovšem jen oběti těch „parádních“ koncentračních táborů. Vyrůstali ale po Polsku už i tábory vyhlazovací. Speciality německých vymožeností: plynové komory, do nichž byli dováženy miliony mužů, žen a dětí ve vagoncích pro dobytek a po usmrčení jejich těla odborně spalována. Vše probíhalo rychle, odborně, čistě po německu. Tou dobou v přítmí okupace nebyly však ještě plynové komory v provozu... Mordovalo se většinou jen ranou do týla a vhozením do společného příkopu... Mezi zatčenými rukojmími byl tehdy i otec mojí budoucí manželky, plzeňský lékař. Ten se sice po několika týdnech do Plzně opět vrátil, leč čekal i jeho ale nakonec dobytčí vagon z Terezína do Polska.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Dát si hlavu do pejru? Strčit si ji tam? Nebo si ji tam alespoň nechat dát? Nechat nebo dát se rozčtvrtit by bylo snad přece jen trestem poněkud neúměrným. Leč nechodme kolem té horké kaše, pustme se do onoho díla. Do díla prostého odčinění, prosté nápravy – jen té nápravy, protože již ta pohádka nám praví, že co bylo učiněno, odčiniti se nedá. Takže pryč tou horkou kaší a tít do živého. Nu prosím, jen si to představte a nelekněte se – my tu již po léta hovoříme o tajích našeho vzácného jazyka a dosud nikdy nám nepřišlo na mysl, nikdy nás nenapadlo – tak ven s tím už konečně! Ano, milí přátelé nikdy nás, nikdy MĚ nenapadlo věnovat patřičnou pozornost naší české řeči sokolské. A už je to venku! Nebo snad tvrdíte, že česká sokolská mluva neexistuje? Chyba lávky, chyba oné nepevné lávky! Ona ta mluva existuje, byť snad byla již upadla do nepoužívání. Do nepoužívání upadla na tom našem šestém světadílu. Jak je doma, to nevím – hádal bych však, že i tam tu sokolštinu kapinku okrouhali nebo alespoň jaksi připodobnili jednadvacátému století. Tak ven s tím, kamaráde, jen se neostýchat svých někdejších opomenutí. A už je to holt tady. Kde jinde by to bylo?

Připažit, upažit, zapažit, vzpažit, odpažit, dopažit, rozpažit – a to, prosím, jen s tou paží, popřípadě s oběma pažemi. Jak víme, hovorová čeština mává jen rukama. Spisovná čeština a čeština sokolská dovedou mávat i pažemi, a co navíc, oběma pažemi. Vrhněme teď na chvílku svůj hled hu svým nohám a pokračujme s hlavou skloněnou. Snožit, přinožit, odnožit, zanožit, unožit, roznožit, přednožka, snožka, zánožka, přinožka, roznožka – nu hrne se to na nás jen co je pravda. Příznejme si však, že tato slova nikdy vlastně v běžném hovoru nepoužíváme, i když jim ještě jakžtakž rozumíme... Nu a co podpor ležmo před rukama? Nebo dokonce podpor ležmo za rukama? Nikolivěk, draží čtenáři, nebudu se přece snažit zavádět vás na

hříšné myšlenky – jde zde přece výlučně o sokolské pokyny. Pokyny, příkazy nebo rozkazy? Tak či onak, vše jen v rámci tyršovské konvence, dobrých mravů a slušnosti. To mě přivádí k dotazu, kdo vlastně ony sokolské pokyny, příkazy nebo rozkazy, to sokolské velení přivedl na svět? Že by už ten Tyrš s Fuegnerem, ti naši bdělí otcové? Vždyť ono v té jejich době ještě ani na to všechno sokolské mluvní náčiní ani pořádně nebylo. Nebo že by ti dva sokolští praotcové byli šli zaklepat na dveře do Hudlic k Jungmannovi? Leč na to bylo asi zase příliš brzy. Nu nedejme se, rozprostřeme i my sítě pátrání a rozhodme si široký čerem...

Nedejme se však odradit a jděme dál, jen dál. Odbočka, zábočka, předbočka a jižijž mi na jazyk vyskakovala i vánočka, umoudřila se však a nevyskočila. Ale už tu číhají další sokolské taje jako třeba vskok, úskok, přeskok, náskok, doskok – kdo by to byl do těch sokolíků řekl, že? Leč už tu číhá i sklon, příklon, záklon, úklon, a hned vedle nich ta skrčka. Vy že byste nevěděli co je sokolská skrčka? A to čtete Věstník? To se takhle šikovně skrčíte a přeskočíte kozu. Ale kdepak, kam vás vede slepá vášeň, žádnou dovopradickou kozu, to býval jen kus náradí, naprosto nedojitelný ani tou nejlaskavější a nejschopnější dlaní panimámy. Nu, prozradme to, byli i koně. Koně v sokolovně. Zase ne ty dovopradický – jen takoví ze žíní, a skákalo se přes ně. Skákalo se na ně a přes ně, a cvičovalo se na nich. Neměly ty nevopradický koně žádnou uzdu, na uzdu bejvalo sokolstvo dost háklivý, byly to jen takový ňáký dřevěný jakby háky, a těm se říkávalo madla. Držadla na těch cvičebních koních. Tak vždycky dvě madla ze dřeva, ale vypucovaný a bez tříštěk.

Nu, a byla i bradla a na těch se cvičovalo, ať byla rovná či nerovná, a byly kruhy; ty visivaly jsouce tam bezpečně zavěšeny až do stropu tělocvičny, a Hudec na nich, pane, uměl dokázat na Olympiádě v Berlíně v roce 1936 hotové zázraky. V tělocvičně nesměla chybět ani kladina – ne jen pouhopouhá kláda, to bývala kláda pozdvižená a důkladně proleštěná, naleštěná a vyleštěná. Ve větších tělocvičnách se nalézal kromě kozy a koně i stůl, a nesměly chybět ani švédské žebříky. Nu a bez žíněny, bez žíněnek se žádná tělocvična neobešla. Zdali byly ty žíněny opravdu vycpávány koňskými žíněmi nebylo nijak důležité – byly to žíněny, a nikdy nikdo nepřemítal o jejich původu. Nu a vidíte, málem bych byl zapomenul na hrazdu – kusanec pevného a vyleštěného dřeva. Cvičovalo se na ní – ale člověk holt musel bejt štíhlejší!

Ještě přece ale několik slovíček k těm sokolským povelům. Ano, bratr náčelník stál na čele, sestra náčelnice rovněž, ničemu nečelili, leč dávali povely. Na můj povéééé chodéééé chod, původně dozajista pochdeéééé pochod. Čeléééé vzad vlevoóó vbok, vpravoóó vbok, změnit krok. Ty sokolské povely se podstatně nelišily od povelů vojenských přejatých armádou první republiky, a ono to tak bylo i míněno, že mužské sokolstvo jednou vpluje do úlohy obránce vlasti. Uplatnilo se to již v bojích proti Maďarům na Slovensku ihned po skončení první světové války. Takže to nebyli jen cukrové panenky a panáčkové...

Než to sokolské pero dnes ale upustím, dopřejte mi vrátit se – alespoň vzpomínkami – do prostoru naší dejvické tělocvičny, kde nám dvakrát týdně zavelel bratr Prkno – a on dovedl zavelet hlasem skutečně zvučným. ...Chodéééé chod a zpívat „Na Strahovských hradbách“! Nu a už to jelo, a zpívaly se ty hradby. To bývalo ještě v dobách, ve šťastných dobách, první republiky. Každý na svém místě buď – a kdo se odrodí čepelem v tu zrádnou hrud'!

A teď ten podpor ležmo před rukama a jede se. Nebo že by za rukama?

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

Přijďte jej s námi oslavit v neděli 30. října v 15 hodin do Národního domu Sokola Sydney 16 Grattan Crescent, French's Forest. Zahrají nám dudáci a můžete si objednat jídlo.

